

rozsévač rozsievač

1

január/ leden
2017
ročník 86

Časopis Bratskej jednoty baptistov • Časopis Bratrské jednoty baptistů

Bohatý či chudobný

Boh ma chce meniť

MATUZALEM

*„Verný muž bude hojne požehnaný, ale trest nemenie toho,
kto chce rýchlo zbohatnúť.“ (Pr 28, 20)*

Křesťan a ekonomika

Mládežnická konference v Lovosicích

Konference mládeže BJB roku 2016 se konala ve dnech 27. - 30. 10. v Lovosicích a byla pro nás velkým požehnáním a svědectvím. Jako tým mládežníků jsme žasli nad tím, jak se Bůh přiznává k našim modlitbám. Všechna jednání s městem, vedením Kulturního domu, jídelny, gymnázia byla pod Božím vedením a Bůh naklonil srdce lidí, kteří se nám snažili vyjít co nejvíce vstříc.

Naše modlitby směřovaly hlavně za řečníky hlavních programů, mezi které patřili – Marek Titěra ze zlínského sboru, Václav Chumchal z místního lovosického sboru a

Radek Kolařík z kuřimského sboru. Hlavním tématem mládežnické konference bylo **Ježíš Kristus Immanuel**. Jednotlivá kázání byla zaměřena na Krista a Jeho božskou i lidskou podstatu, Jeho Slovo a vztah k církvi a v neposlední řadě na spasení a Kristův druhý příchod.

V čtvrtém večerním slově Marek Titěra poukázal na **Kristovo Božství**. Mohli jsme si uvědomit, koho jsme zneuctili svým hříchem, a jedinečnost Kristovy oběti, jejímž cílem bylo přinést slávu Bohu Otci za Jeho dokonalý vykupitelský plán.

Pátečního rána nám bylo připomenuto **Kristovo lidství**. Na základě Písma jsme si ukázali, že i Ježíš rostl, vyvijel se jako my lidé. Rostl v moudrosti, poslušnosti a Bůh byl s Ním. Kladli jsme si otázku, jak je možné, že Ježíš nikdy nezhřešil. Bylo to tím, že byl zároveň i Bohem? Ne. V každé lidské zkoušce se upínal ke svému nebeskému Otci a věřil Jeho zákonům a přikázáním, stal se proto pro nás vzorem poslušnosti Božímu Slovu a důvěrného vztahu s naším nebeským Otcem. Marek Titěra nám poukázal na to, že jen úplnost v lidství mohla být dokonalou obětí za nás lidský hřich. Jedině Bůh – Člověk mohl smazat hřich Člověka – Adama.

Konference nabídla i množství volitelných seminářů, které se zaměřovaly na jednotlivé oblasti křesťanského života. Každý mohl navštívit apogetické semináře, seminář pro dívky, o modlitbě, lenosti či jistotě spasení. V pátek odpoledne jsme měli možnost společné evangelizace. Jako příprava k této službě zvěstování dobré zprávy všem lidem v Lovosicích posloužila hodinová příprava pod vedením Mojmíra Adámka, který s evangelizací na ulici má dlouholetou zkušenosť. Byly připomenuty základy poselství evangelia, otázky, které mohou být kladený, i způsob, jak na ně máme reagovat. Jedním z prostředků k navázání komunikace byly letáčky, které zvěstovaly dobrou zprávu evangelia nevěřícím lidem názornou formou.

Páteční večer nás Božím slovem povzbudil i napomenul Václav Chumchal. Téma **Kristus a Písmo** nám ukázalo nezastupitelnost Božího Slova v dnešní době. Víra přichází ze slyšení a cílem celého Písma je poukázat na Ježíše Krista, našeho Vyкупitele a Zachránce. Jestliže usilujeme o poznání Krista, jak často otevíráme Boží Slovo? Co ovlivňuje náš život?

Zákony lidské nebo ty Boží? Kazatel lovosického sboru zdůraznil problémy dnešní doby.

Mluvil o zlehčování hřachu, ztrátě bázně před Hospodinem, o neznalosti Božího Slova a jeho aplikaci v našich životech. Bible ztratila autoritu a náš hlad po Bohu ustoupil našim žádostem a touhám po tomto světě...

*Za sbor v Lovosicích Alena Klepáčková
(Pokračování na straně 14)*

Obsah

Mládežnická konference v Lovosicích.....	2
Byť radšej bohatý, či chudobný.....	3
Božou dobrotu odlišní.....	4
Novinky v Rozsiveači v roku 2017	
Požehnaní mírnosti.....	5
Moudrost ženy	
Kresťan a ekonomika - rozhovor	6
Žalm 23.....	7
Boh ma chce meniť.....	8
Bod zlomu.....	9
Psychoterapia.....	10
Cítím se sirotky a vdovami.....	11
MATUZALEM	12
Mládežnická konference - pokračování....	14
Bez viny před Pánem	
Koniec temnoty.....	15
Znamení poslední doby	
Čakanie na školu	
Pomozte nejnužnejším dětem	16
Můžeme pomoci alespoň jednomu.....	17
Príbeh jednej fotografie.....	18
Inzercia	
Chlapec a policajt.....	19
Rozsévač...	
Verš 1 Tim 6, 17 – 19.....	20

rozsievač • rozsévač

Časopis Bratrské jednoty baptistů v ČR
a Bratskej jednoty baptistov v SR

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllőš
Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláž, M. Kešjarová, V. Pospišil,
E. Pribulová, L. Podobná

Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava:

J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,
Rada v SR, Súlovská 2, 82105 Bratislava,
tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza desaťkrát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok
(cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 3,- € za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok.

Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jednoho výtisku 37,- Kč) + poštovné, prvopredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbyty: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 25,- poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €.
SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napišť meno odberatela. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievač – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolice 14, 140 04 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 82105 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 1/2017: 2. 12. 2016

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.
SSN 02316919 – MK SR 699/92

Ján Szöllőš

Chceli by ste byť radšej **bohatí**, alebo **chudobní**? Bežná ľudová múdrost, ktorú si požíchal aj režisér Jakubisko pre názov svojho filmu, hovorí: „*Lepšie je byť bohatý a zdravý ako chudobný a chorý.*“

Niekedy sa však hanbíme to tak priamo povedať, lebo predsa sa patrí byť skromný a je „morálnejšie“ byť chudobný ako bohatý. Vštepiло to do nás aj predchádzajúce spoločenské zriadenie, keď byť bohatý znamenalo zločin, a prispela k tomu aj naša súčasná skúsenosť, keď vidíme okolo seba viaceré príklady, že získanie, nadobudnutie bohatstva je spojené s podvodmi, korupciou či krádežou. Menej je tých pozitívnych príkladov, keď človek získal svoje bohatstvo na základe svojich vedomostí, šikovnosti. Vytvára sa, žiaľ, povedomie, že získať poctivým spôsobom bohatstvo ani nie je možné a čestný, poctivý podnikateľ je pre mnohých neexistujúci druh.

Priznám sa, že oblasť ekonomiky a zvlášť podnikania boli pre mňa vždy veľmi vzdialené. Nemal by som odvahu pustiť sa do podnikania a niest to riziko za seba a prípadne aj za iných ľudí, ktorým dávam prácu. Preto obdivujem ľudí z môjho okolia, zvlášť kresťanov, ktorí sa pustili do tohto nelahkého zápasu nielen s ekonomickými podmienkami, byrokraciou, ale aj s predstupkami svojho okolia voči podnikateľom a chcú byť aj v tejto oblasti svetlom a uplatňovať v nej Božie princípy. Božie Slovo, ktoré je pre nás základným meradlom, nemá v tejto oblasti predstupy a ne-preferuje bohatých ani chudobných. Nehovorí, že podnikateľ je zlé, ani to, že skutočný kresťan nemôže byť bohatý, alebo naopak, chudobný.

Byť radšej bohatý, či chudobný

V Starovej zmluve bolo bohatstvo hodnotené ako nevyhnutný prejav Božej priazne, požehnania. Abraháma, Izáka, Jákoba, Jozefa Boh požehnal bohatstvom a bolo zrejmé im aj ľuďom okolo, že to nie je len pre ich múdrost, usilovnosť a prácu (hoci všetci aj tvrdzo pracovali), ale je to dôsledok Božieho požehnania, toho, že Boh je s nimi.

Na druhej strane nájdeme aj negatívne príklady, keď si bohatstvo človek nahonobil nespravodlivým konaním, okrádaním, vykorisťovaním ľudí. Proroci Izaiáš, Jeremiáš, Ezechiel, Ámos, Zachariáš ostro vystupujú proti bohácom, ktorí získali bohatstvo utláčaním, okrádaním bedárov. Hospodín sa zastáva chudobných proti nespravodlivým bohácom. Na viacerých miestach je zdôraznené, že nespravodivo získané bohatstvo neprinesie úžitok. „*Verný muž bude hojne požehnaný, ale trest nemenie toho, kto chce rýchlo zbohatnúť (Pr 28, 20)*“

Na príklade Jóba nám Božie Slovo ukazuje veľmi jasne, že nemusí platiť priamy vzťah medzi bohatstvom človeka a jeho požehnaním od Boha, ani medzi chudobou a Božím trestom. Chudoba a bohatstvo človeka nezávisia úplne ani od jeho úsilia a množstva práce. Závisí to aj od spoločenských vzťahov a spravodlivosti v odmeňovaní za prácu. (Izraeliti ako otroci pracovali mnoho a nezbohatli.) V konečnom dôsledku človek môže byť chudobný, alebo bohatý a nie celkom to závisí len od neho, ale dôležitý je jeho postoj k chudobe a bohatstvu.

Božie Slovo teda nehodnotí pozitívne alebo negatívne bohatstvo či chudobu, ale hodnotí, aký má človek vzťah, postoj k majetku, k chudobe, alebo bohatstvu – to je klúčové.

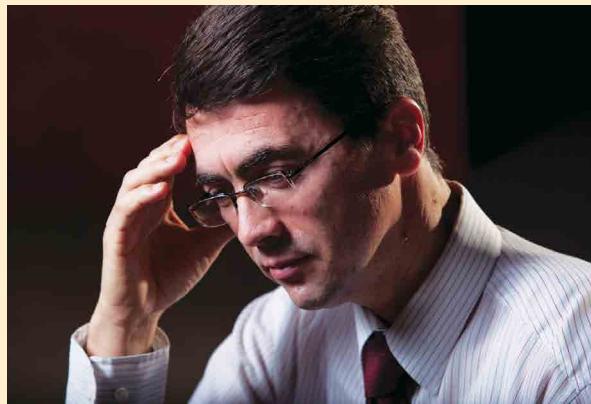
Úžasné usmernenie v tomto dáva Božie Slovo v 1Tim 6, 17 – 19: „*Tým, čo sú bohatí v tejrajšom veku, prikazuj, aby neboli namyslení a nedúfali v neisté bohatstvo, ale v Bohu, ktorý nám bohatu dáva všetko na požívanie, a aby konali dobré, boli bohatí na dobré skutky, štedrí, zdielni, a tak si zhromažďovali dobrý základ do budúcnosti a dosiahli skutočný život.*“

Božou dobrotu odlišní

Drahí bratia a sestry... Dovoľte mi, aby som vám do nového ruku poprial hojnosť Božej milosti, dobroty a Božieho požehnania. Túžim po tom, aby sa v tomto novom roku modlitba Mojžiša z 2M 33, 16 stala mottom pre naš život viery i život našich zborov. Mojžišove slová sú modlitbou, ktorú sa modlí k svojmu Bohu po tom, ako si ľud Boží spravil zlaté telá a Boh potrestal svoj ľud za tento čin. Mojžiš chce vedieť, že našiel milosť u Boha pre toto nové obdobie ich putovania po pústi... Boh mu odpovedá, že znamením jeho milosti bude to, že Boh bude s ním, že mu daruje svoju prítomnosť. Mojžiš na to hovorí, že je si vedomý toho, že **bez Božej prítomnosti a jeho vedenia ani nemá zmysel ísiť ďalej na ceste života (33, 15)**. Verím, že zdieľame Mojžišovo presvedčenie. Aj my stojíme na začiatku nového roku, nového obdobia nášho života a to, čo aj v tomto roku najviac potrebujeme vo svojom živote, v živote našich zborov, je živá prítomnosť Kristova skrze Svätého Ducha.

Mojžiš však hneď na to vyslovuje zvláštnu prosbu. Prosí Boha o znamenie, podľa ktorého by bolo zrejmé, že on a Boží ľud našli milosť v Božích očiach. Čakali by sme, že Mojžiš bude prosiť Boha o nejaký očividný zásah z neba, aby urobil pri nich nejaký div, niečo nadprirodzené... Mojžišova prosba však búra naše očakávania a naše predstavy o Bohu, o jeho konaní, o tom, čo je to skutočný Boží div; podľa čoho sa má poznáť, že Boží ľud našiel milosť v Božích očiach, že živý Boh je prítomný uprostred svojho ľudu. Mojžiš hovorí, že ten najväčší div Božej milosti, ten najväčší prejav Božej dobroty, **to najväčšie znamenie, podľa ktorého sa pozná, že živý Boh je uprostred svojho ľudu a ide s nimi, je div nového, zmeneného života**. Ľud Boží, Božou milostou odlišný od ľudí tohto sveta, žijúci uprostred tohto sveta, a predsa iný a

oddelený od neho, to je to, podľa čoho sa pozná, že živý Boh je s nami. Nový človek v starom svete, človek odlišný v myšlení, hodnotách, prioritách, v zameraní života; odlišný v spôsobe pracovného, rodinného, manželského života, odhodlaný ísiť proti prúdu doby, človek, ktorý nepodľahne tlaku tohto sveta a nepoddá sa, nepri-spôsobí sa, to je jeden z najväčších divov sveta. To však bez Božieho nadprirodzeného zásahu, bez zásahu Jeho milosti v moci Ducha nejde. O tento Boží div prosí Mojžiš; o tento prejav Božej milosti prosí na začiatku tohto nového obdobia. Vie, že ak majú obsadiť zaslúbenú zem, musia byť Božou milostou odlišní od ľudí tohto sveta. Aké sú naše modlitby do tohto nového roka? Čo chceme, aby Boh vykonal medzi nami? Aké sú naše predstavy o prejave Božej moci a jeho prítomnosti uprostred svojho ľudu? O aké divy a zázraky chceme prosiť? Túžime aj my, aby v tomto novom roku Boh potvrdzoval svoju prítomnosť medzi nami tým, že budeme Jeho milostou odlišní od ľudí tohto sveta? Alebo si myslíme, že práve prispôsobovaním sa si získame tento svet? Že životom kompromisov budeme preňho príťažliví? Odlišnosť a oddelenosť od zaužívanej línie tohto sveta boli odvekým problémom Božieho ľudu. Byť odlišný, vytŕčať z radu, neprispôsobiť sa väčšine vždy znamenalo vystaviť sa riziku výsmechu, neporozumenia, odmietania, utláčania, prenasledovania... Preto neraz máme z toho strach a tendenciu chameónskej mentality: meniť farby podľa prostredia. Ale oddelenosť je Boží stvoriteľský princíp. Boh oddeloval to, čo bolo hore, od toho dolu, vodu od sušiny, svetlo od tmy, dobro od zla... (Gen 1 – 2); oddeloval veci, ktoré nepatria k sebe, a tým ich posúval dopredu. Tento princíp je hlboko zakotvený aj v Bo-

žom zaobchádzaní s človekom. Boh pozýva svoj ľud, aby sa oddelil od sveta, aby sa nedával do blízkeho spoločenstva s neveriacimi (2Tim 2, 19; 2Kor 6, 17). Človek však tento princíp často nerešpektuje, a to, čo Boh od začiatku oddeloval, dáva dohromady. Oddelenosť od tohto sveta vo veciach duchovného života, odlišnosť života od života tohto sveta aj dnes mnogí vnímajú ako cestu späť, ako úpadok. Aby sa cirkev posúvala dopredu, aby bola priateľná pre ľudí tohto sveta, aby sa stala atraktívnu, treba vraj zmazávať rozdiely medzi cirkvou a svetom, radikálna odlišnosť sa nenosí, treba sa prispôsobovať. Následky sú katastrofálne. Preto sa aj my na začiatku tohto nového roka potrebujeme modliť tak ako Mojžiš, aby nám Boh zo svojej milosti dal odvahu viery žiť životom oddeleným a odlišným od toho, ako žijú ľudia v tomto svete, a aby táto odlišnosť bola na svedectvo tomuto svetu, že sme Božou láskou zmenení a stali sme sa novým stvorením v Kristu Ježišovi. Len takto sa staneme svetlom tomuto svetu a soľou zeme. Len takto naplníme to veľké misijné poslanie, ktoré nám zanechal nás Spasiteľ Ježiš Kristus (Mt 28, 18 – 20). Tak nám všetkým do nového roka prajem, aby nám Pán dal milosť a odvahu viery a poslušné srdcia žiť takýmto odlišným spôsobom života na Božiu slávu.

Darko Kraljik

Novinky v Rozsievači v roku 2017

Milí naši priaznivci, ktorí odoberáte a čitate nás časopis. Sme veľmi vďační, že nám zachovávate svoju priažen, a veríme, že aj cez nás časopis prijímate nielen informácie, vedomosti, ale najmä Božie požehnanie.

Hoci je Rozsievač už vyše 100 ročný „dedko“, neustále sa usilujeme o to, aby obsahovo ani formálne neustrnul, ale prinášal nové, aktuálne veci na svojich stránkach a pri tom zachoval aj to, čo sa osvedčilo. Preto sme tento rok pripravili niekoľko noviniek.

V tomto ročníku by sme sa chceli venovať postupne aktuálnym tématam, ktorými žijeme a ktoré hýbu životmi jednotlivcov aj našich spoločenstiev. Chceme v článkoch a rozhovoroch s kresťanmi, ktorí pracujú a sú odborníci v jednotlivých oblastiach, hovoriť o tom, aké sú naše kresťanske postupe a realita života v ekonomike a pri podnikaní, vo vzťahu k zdraviu a medicíne, k prírode a životnému prostrediu, v umení, vo vzdelení a školstve, v politike a aj vede. Budeme radi, ak nám k uvedeným tématom pošlete svoje postrehy, námety, svedectvá či podnety. Tiež zavádzame, ako vidíte, od tohto čísla aj kreslo psychoterapeuta, kde sa vám pokúsime odpovedať na niektoré

otázky z tejto oblasti. Chceli by sme tiež pravidelne uverejňovať cyklus o kresťanských hudobných skupinách, ktoré pôsobili v našich krajinách a v našich zboroch už v časoch totality.

Prinášame aj niektoré formálne novinky. Chceli by sme od tohto roku vydávať aj letné (dvoj)číslo 7 – 8, čím by sa číslovanie nášho mesačníka dostalo do súladu s číslovaním mesiacov.

To však nie je ten hlavný dôvod. Tým je skutočnosť, že vďaka Pánovi máme dostatok článkov v redakcii a radi by sme sa o ne s vami podelili. Toto číslo navyše vám chceme dať ako dar, to znamená, že nezvyšujeme predplatné o cenu tohto jedenásteho čísla.

Nepríjemná správa, žiaľ, je, že tak Česká, ako aj Slovenská pošta zvýšili v uplynulom roku poštovné, čo sme nútene premietnuť aj do ceny za rozosielanie Rozsievača.

Veríme, že tieto zmeny prijmete s porozumením a snáď vás aj potešia. Tešíme sa, že môžeme spolu s vami pracovať aj v tomto roku na našom spoločnom časopise a spoločne rozsievať evanjelium aj týmto spôsobom.

Za redakciu Ján Szöllőss

Požehnání mírnosti

Je sucho. Půda vysychá, rostliny uvadají, úroda je ohrožena. Pak přijde bouřka s velmi vydatným deštěm. Potoky vody na poli odplavují zeminu, vítr povaļuje rostliny, je zde nová pohroma. Obě období statisticky vyhodnocena společně, nám vykazují normální, průměrné vodní srážky, ale realita obou extrémů je ničivá.

Podobný obraz čím dál, tím více vidíme i ve společnosti, v občanské i náboženské. Sucho lhůtejností, formálnosti, sobectví. Oproti tomu bouřka horlivosti, agresivní angažovanosti, nesnášenlivosti. Sucho není svařeno požehnaným deštěm, bouřka není mírněna suchem. Sucho žádá déšť, ale ne extrémní a ničivý. Žádá takový déšť, který ovlaží a bude požehnáním.

Bible mluví o mírnosti (slovenský Roháčkův překlad v těchto textech mluví o přívetivosti).

Je to důležitá vlastnost Božího služebníka:

„Biskup musí být ... mírný“ (1 Tm 3, 2-3 - kral. př.). Ale je to i Boží požadavek pro každého věřícího: **„Vaše mírnost ať je známa všem lidem“ (Fil 4, 5).**

Aby nedošlo k omylu, musím také říci, co není tou biblickou mírností. To není nevýraznost osobnosti, přízpůsobivost typu „kudy vítr, tudy plášt“. Také to není „zlatá střední cesta“ a už vůbec ne vlažnost.

Mírný Boží služebník pronáší biblické pravdy zasazené v širokém kontextu Bible, varuje se extrémních postojů a mluví vždy s přívetivostí. Není to tedy jen varování se jednostranných výkladů Bible a extrémních postojů v učení, ale je to také mírnost v podání biblické pravdy a ve vztazích s lidmi. Tedy ne útočnost a nadřazenost, ale pokora, vlnidnost, přívetivost. Chcete mít takového kazatele, učitele, misijního pracovníka? Já ano.

Ale teď nejdě jen o to, jak by měli být ti druzí, jaký by měl být kazatel mého sboru. Mírnost je Boží požadavek pro všechny, ale co navíc, naše mírnost má být známá všem lidem. To musí být opravdu mírnost v srdci, ne navenek, nejen vůči někomu. Nejednou se stává, že člověk se v zaměstnání mírní, i když je ve stresu, ukazuje kolegům a klientům vlnidnu tvář.

Ale vše se změní za domácími dveřmi. Je to jiný člověk. Rozmrzelý, podrážděný i vybušný na domácí, kteří vůbec nemohou za jeho stres v zaměstnání. Kde je problém? Mírnost v zaměstnání byla jen výsledkem sebeovládání, nebyla to mírnost srdce, celé osobnosti.

Vždycky mne povzbuzuje slovo z dopisu Jakubova: **„Má-li kdo nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána“ (Jk 1, 5).** Toto povzbuzení jistě platí nejen v případě nedostatku moudrosti, ale i jiných vlastností a obdarování. I v nedostatku mírnosti. Ale vlastně již v moudrosti je obsažena mírnost a přívetivost. Vždyt dál příše Jakub: **„Moudrost shůry je především čistá, dále mírumilovná, ohleduplná, ochotná dát se přesvědčit, plná slitování a dobrého ovoce, bez předsudků a bez přetváry“ (Jk 3, 17).**

Když v dle trvajícím suchu slyším předpověď překněho počasí (to znamená slunečno a bez deště), vůbec z toho nemám radost. Myslím nejen na možnost svého výletu do přírody, ale také myslím na naše zemědělce. Také mne netěší předpověď přívalových dešťů s varováním záplav a sesuvů půdy. Ale déšť, který půdu vydatně zavláží, to mám rád. Podobně křestanská mírnost je opravdovým požehnáním, bez devastujících extrémů.

„Hospodinovo požehnání obohacuje a trápení s sebou nepřináší“ (Př 10, 22).

Moudrost ženy

Čas Adventu byl pro mnohé z nás dobou nejen očekávání, ale hlavně dobou naplněnou prací.

Úklidem, pečením, nakupováním a přípravami všeho druhu, aby celá rodina mohla prožít svátky v pokoji a vzájemné pohodě. Možná i v vašich úst vycházel stále častěji povzdech: „Nemám čas, to nestihnu, co ještě musím udělat?...“ Nyní jsou svátky za námi a jestli jste se na chvíli zastavily, abyste se začetly do nového čísla Rozsévače, chcete vás několika rádky povzbudit.

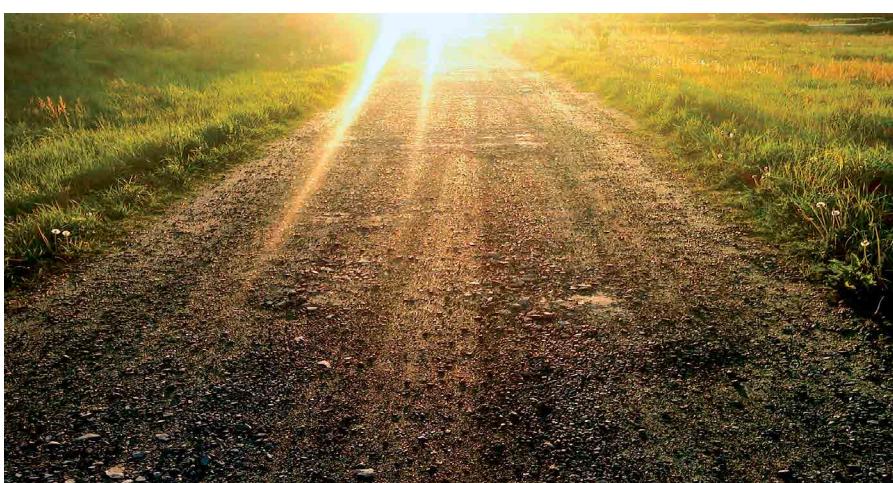
Možná jste zaznamenaly i v loňských číslech Rozsévače, že vám postupně představujeme sestry a jejich práci v jednotlivých sborech v Čechách i na Moravě. Pro nás samotné jsou setkání s vámi novou, obohacující a požehnanou zkušeností. Poznáváme nejen vaše tváře, jména, ale i vaši snahu a touhu studovat Boží slovo, vzájemně se sdílet i odvážně se postavit do služby, potřebné ve vašich sborech či městech.

Žijeme v čase očekávání na Pánův druhý příchod. A vaše práce i modlitební zápasý za vaše rodiny či sbory jsou výsledkem moudrého přístupu a poznání, že: **„Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu“ (Fil 4, 6).“**

I v tomto novém roce se těšíme na návštěvy a setkání se sestrami v dalších sborech a také na naše společné setkání na konferenci v Karlových Varech. A tady je to mé povzbuzení. Odložte v květnu na dva dny zástěru a vařečku, počítač či notebook, rukavice a hrabičky, svěřte starost o děti manželovi a přijďte načerpat novou sílu z Božího Slova a inspiraci pro každodenní život na konferenci sester BJB, které se uskuteční pod názvem **„Moudrost ženy v rodině, ve společnosti a ve sboru“**.

Přejí vám na každý den roku 2017 Boží blízkost ve dnech osamocení, Boží pokoj v čase mezilidských bouří, Boží lásku ve chvílích lidského neporozumění a Boží moudrost ke každodennímu životu v rodině, v práci i sboru.

Za odbor sester Vilma Koblischková

Krestán a ekonomika - rozhovor

V akom obore pracujete a prečo ste si vybrali práve tento odbor? Čo vás k tomu viedlo?

Pracujem v developerskej oblasti, a vždy som inklinoval viac k stavebníctvu. Uvedomil som si, že v každej firme, kde som robil, som riešil hlavne prípravu projektov (stavieb), inžiniering (získavanie povolení na stavbu) a majetkovoprávne vzťahy (riešenie vlastníckych vzťahov – kúpa alebo nájom pozemkov a pod.).

Aké vedomosti, ktoré ste tu získali, boli pre vás najcennejšie?

Pre prácu v týchto odboroch je dôležitá hlavne komunikácia s ľuďmi, dodávateľmi, partnermi, kolegami, nadriadenými. Vedieť efektívne komunikovať s ľuďmi je pre mňa vždy výzva.

Môžete nám povedať nejaký konkrétny prípad, keď ste mali možnosť komunikovať s niekým o jeho financiách?

Veľmi často riešim s mojimi/našimi priateľmi aj finančie – riešenie bývania: možnosti a spôsob financovania, výhody, limity, výhodnotenie. Moja žena sa rozhoduje viac intuitívne, ja viac pragmaticky, ale niekedy to býva opačne. Napr. s priateľmi sme riešili výstavbu domu, a keďže nepochádzajú z tohto mesta, chceli poradiť. Sami však pochopili, že „prikryvať“ sa môžu len takou dekom, na akú majú“. Základným princípom bolo, aby postavili dom, ktorý sa bude dať predať tak, aby sa vrátili náklady. Čiže prispôsobili veľkosť, vybavenie, materiály a technológie svojim možnostiam a možnostiam lokality.

Čo znamenali pre váš osobný život a život s Bohom?

Ked chcem niekoho riadiť, s niekým dlhodobejšie komunikovať, musím poznať v prvom rade samého seba. V tomto je to výborná škola, lebo stále sa mám čo učiť. Práve niektoré krízové situácie ma pritiahlviac k Bohu – začal som viac rozmyšľať o Bohu, riešiť s Ním všetky veci, ktoré robím, alebo ma ešte čakajú.

Ked sa vrátíme späť k téme, čo si myslíte o spojení "krestán a ekonomika"? V akých záležitostach rozhodujú vo vašom živote peniaze?

Bez peňazí sa nezaobídeme.

Myslím, že v tomto nám Pán Boh dal jasný odkaz – 10 % z našich príjmov patrí Bohu. Čím viacej dávame, tým viacej dostávame – to platí aj vo finančiach. A je to aj moja skúsenosť. Na to, čo potrebujeme, sme vždy mali peniaze. Alebo inak: obidva s manželkou pracujeme, máme jedno dieťa. Pochopil som, že je mojou úlohou viacej dávať (podporovať finančne aktivity v zobre, okolí), keďže viacej dostávame. V tomto som našiel zhodu s mojou manželkou a

aj viacerými manželskými párami v zbere. Hovoríme, že aktivity, ktoré robíme v zbere alebo pre druhých ľudí, budú mať vždy dostatok peňazí, lebo ich budeme podporovať zo svojich desiatkov.

Chápate prácu v odbore ako poslanie? Prečo?

Snažím sa vždy pochopiť, prečo som postavený do konkrétnej firmy, situácie, problému, ktorý mám vyriešiť – čo ma tým chce Boh naučiť? Uvedomujem si, že práca, ktorú robím, je pre mňa prirodzená, robím ju rád a mám pre ňu obdarovanie. Je to zaujímavá cesta.

Máte tu nejakú príležitosť svedčiť o Pánu Bohu a o Jeho pohľade na finančie?

Napr. moji kolegovia vidia, že robím viaceré aktivity, napr. program pre mladé rodiny. Vidia aj to, koľko dávame do týchto aktivít „svojich“ financií. Naposledy sme mali debatu o desiatkoch – vôbec nechápal tento princíp, ale keď som im to vysvetlil, veľmi sa im to pozdávalo.

Akú najväčšiu skúsenosť ste prežili vo svojom odbore? Čo vás z odboru najviac osloivilo?

Možno, že som stratil ilúzie o sebe samom, že som nenahraditeľný. Toto bola zaujímavá, aj keď niekedy bolestivá skúsenosť, ale videl som v tom „kapitolu“, ktorú som sa mal v živote naučiť.

Prežili ste nejaké skúsenosti v rodine alebo v práci s veľkým nedostatkom finančí, keď do situácie jasne zasiahol Boh?

Myslím, že keď v živote robíte Božiu vôľu, tak Pán Boh sa o vás, prácu postará. Doteďsom nemal skúsenosť s nedostatkom, o to viac prežíval zodpovednosť za to, čo dostávam.

Čo vám najviac pomohlo vo vašom osobnom živote a v živote vašej rodiny?

Hovorí sa „obuvníkové deti chodia bosé“. Pre mňa to neplatí. Ja riešim inžiniering a majetkovoprávne veci aj v rodine, známym a kamarátom. Čiže v tomto využívam vedomosti získané v práci a naopak: často využívam v práci vedomosti, kontakty, získané pri riešení súkromných vecí. Navyše moja manželka pracuje 20 rokov v investično-realistnej spoločnosti a často veľa komunikuje me, konzultujeme, rozprávame sa o veciach v práci, kto čo a ako rieši a pod. Tiež si uvedomujem, že som získal neskutočne veľa známych, kamarátov a priateľov.

Ako by mal podľa vás krestán žiť vo svojej rodine, správne hospodáriť a vychovávať svoje deti?

Snažíme sa vychovávať svoje dieťa autenticky, čiže komunikujeme s ním o veciach, ktoré robíme, a vysvetľujeme, prečo tak robíme. Platí to aj o finančiach a vôbec o hodnote vecí. Vždy je to prispôsobené veku – najprv

je to napr. iba pravidelné dávanie peňazí do pokladničky v besiedke, kde sa komunikujú dôvody dávania, čo tým podporujú; neskôr sa k tomu pridáva viac zodpovednosti dieťaťa za finančie, ktoré má k dispozícii (vreckové). Až neskôr uvidíme, či to bolo dobré.

Akú negatívnu skúsenosť ste v odbore zažili, čo vás sklamalo? Čo nerád vidíte?

Zistenie, že dnes nájdete veľmi málo charakterných ľudí v riadiacich funkciách. Súvisí to s veľkým rozmachom v developerskej oblasti: firmy potrebujú manažérov, často sú to mladí, nepripravení, veľmi plynktí ľudia. Preto som sa vždy, keď som išiel do novej práce, rozhodoval aj podľa toho, kto bude môj nadriadený, a musím povedať, že som sa zatial vždy dobre rozhadol.

Stalo sa niekedy, že ste v niečom nedostali od Pána odpoved' na svoje modlitby?

Sú oblasti, za ktoré sa stále modlím/modlíme a veríme, že raz nastane správny čas a Pán Boh vypočuje moje/naše modlitby.

Ako kresťania veríme, že Pán vedie naše cesty, prečo si myslíte, že ste mali pracovať práve v tomto odbore?

Práca, ktorú robím, ma napĺňa uspokojením a pokojom. Pán Boh nechce, aby sme robili niečo, na čo nemáme obdarovanie, alebo niečo, v čom je dobrý niekto iný.

Povedzte nám niečo o situácii, kedy jste poznali jasne, že naše cesty nie sú Jeho cestami?

Myslím, že dôležité je naučiť sa poznáť opak – kedy robíme to, čo od nás Pán Boh chce. Keď sa dáme do Božích rúk, tak sa nám budú „otvárať dvere“, kadiaľ máme ďalej ísť – toto je mojou osobnou skúsenosťou.

Aké skúsenosti alebo poznatky z tohto odboru by sme mali ako laici vedieť?

Čo by ste nám rád odovzdali alebo nás naučili?

Mojím základným pravidlom je, že všetko, čo robíme, máme robiť na 100 %. Nikdy nevieme, kedy práve vec, ktorú robíme a ktorá sa nám zdá absolútne nepodstatná a nikto ju neocení, využijeme niekedy v budúcnosti. Navyše, Pán Boh sa neprizná k práci, ktorú nerobíme na 100 %. Čiže máme všetko robiť ako pre Neho, na jeho slávu.

Ako Vy rozumiete ekonomike, čo by ste poradili tým, ktorí vedia iba málo o hospodárení s financiami a majú rodinu, deti?

Nezáleží, kto má koľko financií, ale čo s nimi urobí, či sa o ne bude vedieť a chcieť deliť s inými. Stále mám pred sebou príbeh o hrivnách: každý sme dostali a dostávame rozdielne obdarovanie, talenty. Je na nás, čo s nimi urobíme. Za toto nesieme zodpovednosť. Nemôžeme sa porovnať s inými, ale môžeme sa podeliť s tým, čo máme, s inými.

Na druhej strane žijeme vo veľmi dynamickej dobe, keď veľa našich priateľov predalo byt, berie si hypotéky a stavia domy. Sú to viacdetné rodiny, kde väčšinou pracuje iba otec. Veľa sime sa s nimi rozprávali, ako si uvedomujú finančné riziko. Tieto rodiny to berú s vierou v Božiu pomoc – majú pripravený „katastrofický scenár“ – keď nebudú viedieť splačať hypotéku, tak predajú dom a vrátia sa do bytu. Tieto rodiny sa však oveľa zodpovednejšie stavajú k financiam, sú ochotní viac dávať, veľa pracujú na Božom diele, a tak ich Pán Boh požehnáva.

Ako sa pozerať na svoj odbor v súčasnosti a v budúcnosti?

Veci, ktoré robíme, sa neustále vyvíjajú, menia: mení sa legislatíva, normy, menia sa ľudia na úradoch, otvárajú sa nové možnosti rozvoja projektov, prichádzajú nové technológie. Developeri vždy budú potrebni, takže v tomto nemám obavy. Výzvou je sledovať inovatívne technológie a tiež hľadať kreatívne impulzy od mladých ľudí, študentov, absolventov.

Čo podľa vás čaká v budúcnosti rodiny, ktoré sa stále zadlžujú, a ako by to mohli zastaviť?

Chápem to tak, že hovoríme o rodinách, ktoré žijú v takých sociálno-ekonomickej podmienkach, kde aj napriek všetkej snahe rodičov/rodiča nestačia vykryvať náklady. Žijem v lokalite, kde nerobí iba ten, kto nechce. Avšak vnímam aj iné časti

Slovenska, kde je ďaľšie nájsť zamestnanie, ľudia žijú „od výplaty k výplatke“, alebo sa rozhodujú o tom, ktoré dieťa z viacerých pôjde študovať na vysokú školu, lebo nemajú toľko finančných prostriedkov. Tu je dôležité citlivé a empatické vnímanie situácie okolia, priateľov, známych.

Zadlžovanie je citlivá vec. Bol som vychádzajúci, že požičanie peňazí je tá posledná možnosť, preto zadlženie nepovažujem za systémovú vec. Skôr by som to videl v možnosti podpory od okolia, priateľov, známych.

S čím by ste sa s nami radi podelili?

Chcel by som sa dožiť doby, keď nám bude záležať aj na veciach okolo seba, tým myslím osobnú rovinu, ale aj spoločenskú. Toto je veľmi široká téma. Myslím však na veci okolo mňa, ktoré môžem ovplyvňovať, napr. že každá zmena začína od malých vecí, ktoré vie každý človek ovplyvniť, zmeniť. Túžim, aby nám viac záležalo na veciach verejných – ako vyzerajú naše ulice, verejné priestory, aké kvalitné služby poskytuje štát, samospráva vo všeobecnosti. Veľmi sú mi

**„Nebot kde je tvůj poklad,
tam bude i tvé srdce“
(Mt 6, 21).**

sympatické aktivity zdola (aktivisti), ktorí často poukazujú, nahrádzajú procesy, ktoré by mala robiť samospráva. Veľmi si cením, keď ľudia nemyslia iba na seba, svoje blaho, ale stavajú sa k veciam iniciatívne, aktívne a zodpovedne.

V mojej práci som konfrontovaný s robením kompromisov – do akej miery som ochotný akceptovať daný stav, do akej miery môžem robiť kompromis so svojím svedomím. Robil som v malých „rodinných“ firmách, veľkých korporáciách

a momentálne som konfrontovaný s princípiálnym spôsobom riešenia vecí: na jednej strane je to „spôsob vedenia vojny“, kde musíte byť vždy o krok pred svojím protivníkom, ktorého predstavuje napr. úrad, samospráva, lobista; musíte byť veľmi rázny, nekompromisný; musíte mať vždy „niečo“ na toho druhého, aby ste to vedeli v „správny čas“ vytiahnuť. Na druhej strane je tu princíp ľudského a zásadového prístupu k veciam, čo je mne blízky prístup. Musíte mať ľaskavý prístup k druhým ľuďom, musia si vás vážiť ako človeka, musia u vás vidieť jasné princípy, a potom viete spolu vyriešiť veci alebo problémy, viete ako nadriadený riadiť svojich kolegov, viete pohnúť projekt ďalej.

Verím tomu, že Pán Boh môže požehnáť veci, ktoré robíme z takéhoto postoja, princípu. Nad týmto v súčasnosti vela rozmýšľam.

Toto je výpoved' v čase z mojej cesty, po ktorej kráčam.

Rozhovor s Pavlom B. z Bratislavý
viedla Marie Horáčková

Žalm 23

Hospodin je môj pastýr,

– to je uztah s Bohom;

nebudu mít nedostatek.

– to je Boží zajistění všech našich potřeb!

Dopřává mi odpocívat na travnatých nivách,

– to je odpočinek;

vodí mě na klidná místa u vod,

– to je občerstvení;

naživu mě udržuje,

– to je uzdravení;

stezkou spravedlnosti mě vede,

– to je vedení;

pro své jméno.

– On je smysl všeho našeho bytí!

I když půjdou roklí šeré smrti,

– to je zkouška;

nebudu se bát ničeho zlého,

– to je ochrana;

vždyť se mnou jsi ty

– to je Jeho věrnost!

Tvoje berla a tvá hůl mě potěší

– to je kázeň a poslušnost!

Prostíráš mi stůl před zraky protivníků,

– to je naděje;

hlavu mi olejem potíráš,

– to je požehnání;

kalich mi po okraj plníš

– to je hojnosc!

*Ano, dobrota a milosrdenství provázet
mě budou všemi dny mého žítí*

– to je požehnání.

*Do Hospodinova domu se budu vracet
do nejdelenších časů*

– to je věčnost.

Nick Lica

Boh ma chce meniť

V akom odbore pracujete a prečo ste si vybraли práve tento odbor? Čo Vás k tomu viedlo?

Pracujem ako finančný riaditeľ medzinárodnej spoločnosti, ktorá sa zaoberá expresnou kuriérskou prepravou.

Mal som rád matematiku a počítače, a preto môj pôvodný zámer bolo ísi študovať na mat-fyz. (matematicko-fyzikálna fakulta, najprestížnejšia fakulta na štúdium PC). Tam som sa však nedostal a ďalšou možnosťou bolo ísi na Ekonomickú univerzitu, kde mi najviac imponoval podnikový manažment a controlling, ktorý som nakoniec aj výstudoval. Čiže skôr ako moju voľbu to vnímam ako Božie vedenie cez moje záujmy a cez okolnosti, ktoré boli potvrzované mojimi spolužiacmi a neskôr aj nadriadeným a podriadenými.

Aké vedomosti, ktoré ste tu získali, boli pre vás najcennejšie?

Najcennejším objavom bolo napríklad, že sa oplatí mať nastavené kritéria predtým, než čelím nejakej situácií. Pretože pokiaľ som uprostred nejakého problému, tak vplyvom emócií, stresu alebo momentálnych preferencií má človek tendenciu nevybrať si to najlepšie riešenie.

Ďalej, že je potrebné sa neustále vzdelávať a skúšať nové veci.

A tiež, že je dobré dôverovať Bohu a dovoliť Mu, aby On rozhodoval o veciach a mojom smerovaní. Vela poznatkov, o ktorých som si myslí, že nebudem v blízkej dobe potrebovať (napr. strategický manažment alebo práca s databázami), som zrazu potreboval.

Zaujímajú ma tie kritériá, ktoré je potrebné dopredu nastaviť. O aké napríklad ide? Mohli by ste poradiť druhým?

- Závisí to od situácií, v ktorých sa dotyčný bežne nachádza, resp. sa dá očakávať, že sa v nich ocitne – napr. ak rozhoduje pri ten-droch, je dobre vopred vedieť, podľa akých kritérií sa bude hodnotiť, aby to nebolo na základe dojmov alebo prialostiev, prípadne aby sa proces neupravoval v (ne)prospech niektorých účastníkov. Napr. pokiaľ si moji podriadení vyberajú nového kolegu, majú voľnú ruku – ak viem o niekom známom, kto by mal záujem o takúto pozíciu, musí priamo kontaktovať človeka, ktorý robí výber, aby môj podriadený nebol ovplyvnený tým, že dotyčného poznám alebo odporúčam.

Tiež niektoré firmy majú tzv. etické kódexy,

ktoré nastavujú, čo je prípustné a čo už nie je (napr. pozvania na obed, večere, spoločenské akcie, príjmanie a dávanie darčekov).

Osobne vnímam, že je dobré mať nastavené aj bežné spoločenské záležitosti – napr. jasné komunikovať vzťah k alkoholu (napr. akceptovať len prípitok), nastavenie vzťahov muži – ženy, jasný postoj k „hlúpym rečiam“ (tzv. vtipy) a podobne.

Čo tieto vedomosti znamenali pre váš osobný život a život s Bohom?

V prvom rade, že Bohu ide o môj charakter, a nie o moje pohodlie.

A po ďalšom, že Boh ma chce meniť, a preto Ho potrebujem neustále spoznávať, vzdelávať sa a posúvať ďalej.

Chápete prácu v odbore ako poslanie? Prečo?

Ja veľmi neriešim otázku „poslania“. Som presvedčený, že ak som tam, kde ma chce mať Boh, tak ma na správne miesto dovedie svoju cestou. Preto chcem robiť veci najlepšie, ako viem, tam, kde práve som.

Po skončení ekonomickej univerzity som si nevedel nájsť prácu – ľudia okolo mňa nechápali, prečo. Tak sme začali vybavovať, aby som čo najskôr nastúpil na základnú vojenskú službu (mnohí vtedy hľadali spôsoby, ako sa jej vyhnúť). Ani po jej skončení som si prácu nevedel nájsť. Až po pár mesiacoch sa mi naskytla možnosť ísi pracovať na Daňový úrad (DÚ). Kým som bol na univerzite, možnosť ísi robiť na DÚ bola tá najpotupnejšia vec, čo sa mi mohla stať. A to sa mi stalo. Dnes viem, že Boh musel pracovať na mojom charaktere, aby som sa mohol posunúť ďalej. Z toho vyplýva, že mi trvalo niekoľko rokov, kým som sa dostal k práci, ktorú som študoval (controlling).

Akú najväčšiu skúsenosť ste prežili vo svojom odbore? Čo vás z odboru najviac osloivilo?

Spomínam si na jedno z najhorších vyjednávaní, aké sme mali. Jeden z kľúčových zákazníkov v rámci pravidelných vyjednávaní poslal nového vyjednáča, ktorý nám dával jasne najavo, že nám zrazi cenu až na náklady, čo by pre nás malo dosť dramatický dopad. Bol vynikajúco pripravený, mal nás aj perfektne zmapovaných, na každý nás argument mal protiargument a bolo vidieť, že si uvedomuje, že nás má „v hrsti“. Pamätám si na ráno, keď sme mali mať ďalšie kolo rokovania, ako som so stiahnutým žalúdkom volal k Bohu, nech sa nad nami zmluje a nech mi pomôže mať toho vyjednáča rád. Keď sme prišli na stretnutie, oznámili nám, že pôvodného vyjednáča presunuli na iný projekt, a odvtedy som ho už nestretol. S novým vyjednáčom sme našli relatívne rýchlo dohodu, ktorú sme vedeli zvládnúť.

Čo vám z tohto odboru najviac pomohlo vo vašom osobnom živote a v živote vašej rodiny?

Tých vecí bolo niekoľko. Napríklad nám jeden starší kolega, ktorý bol mojím mentorom po nástupe do práce, neustále pripomína, že do práce chodíme kvôli peniazom (t. j. aby sme sa postarali o naše rodiny). Je dôležité vnímať, že práca je prostriedok, a nie zmysel života. Takisto si v práci neustále musím uvedomovať,

že som len správca (manažér) vecí pre niekoho iného.

Vo firme preferujeme dlhodobé vzťahy. Je bežné, že máme kolegov, ktorí sú s nami 10 aj 15 rokov. Máme aj kolegov, ktorí sú tam od začiatku firmy (25 rokov). Toto je niečo, čo obdivujú aj externí školitelia. Hoci sme rôzni a vznikajú medzi nami aj napäcia a problémy, vieme spolupracovať a hľadať spoločné ciele a záujmy. Keď sa stretávam s kolegami z iných firem, ktorí sa stážujú na vysokú fluktuáciu a problémy s nájdením správnych ľudí, tak si uvedomujem, ako som veľmi vďačný za kolektív, do ktorého ma Boh priviedol.

Akú negatívnu skúsenosť ste v odbore zažili, čo vás sklamalo? Čo nerád vidíte?

Nerád vidím ľudí, ktorí všetko kritizujú, šíria „blbú náladu“, zameriavajú sa na nepodstatné detaily, hned majú na všetko názor bez poznania, ktorí vidia len seba a svoju námanu. Tiež negatívne vnímam trend, kde ľudia odmiňajú preberať zodpovednosť, resp. ju preberajú len v takej miere, aby ak to dopadne dobre, sa mohli prihliásiť k riešeniu, a ak to dopadne zle, aby sa z toho mohli využiť.

Ako kresťania veríme, že Pán vedie naše cesty, prečo si myslíte, že ste mali pracovať práve v tomto odbore?

Ako som spomíнал, nemám pocit, že som si vybral svoju cestu, ale že som išiel tam, kde boli „otvorené dvere“. To, kde som, nie je výsledkom nejakého môjho kariérneho zamerania a plánu, ale dôsledkom toho, že som bol v správny čas na správnom mieste pripravený prevziať zodpovednosť, ktorá mi bola ponúknutá. Viem, že je to Božím riadením, napríklad aj preto, lebo ľudia, ktorí nastúpili pár mesiacov predo mnou, takúto možnosť nedostali. V priebehu pol roka som bol trikrát povýšený, ale predtým som tri roky musel robiť to, čo som považoval za niečo „úplne mimo môjho zamerania“.

- Aké skúsenosti alebo poznatky z tohto odboru by sme mali ako laici mať? Čo by ste nám rád odovzdali alebo nás naučili?

Kto neseje (neinvestuje), ten nebude žať. Niekto vypočítal, že iba jedno percento semien dorastie do kvetu, t. j. je nutné zasiat veľa semien na rôzne miesta, aby aspoň niečo z toho vziašlo.

- Je dôležité sa obklopiť správnymi ľuďmi – charakter je dôležitejší ako skúsenosti, vedomosti. Ľudia, ktorí vidia iba seba, zlikvidujú vaše „budúce hviezdy“.

- Je dôležité rozoznať, čo je dôležité (tzv. Paretovo pravidlo), a tomu sa venovať, to rozvíjať.

Ako sa pozeráte na svoj odbor v súčasnosti a v budúcnosti?

Preprava prechádza veľkými zmenami – ľudská práca začína byť drahá a ľudia strácajú záujem namáhavo resp. manuálne pracovať a zákazníci tlačia na nízke ceny. Toto vede k rozsiahlej automatizácii. Kde to skončí, sa dá len ľahko predvídať.

*Na otázky redakcie odpovedal
Ing. Zdenko Podobný*

Bod zlomu

Pri úlohe pozývať ľudí k viere sa často cítimo osamotení, hádam až zbytoční. Služba, s ktorou nás Boh posielala medzi ľudí, akoby nás prerastala, zdá sa, že je v spoločnosti úplne okrajová. Veriť v Boha? Naše okolie nemá záujem. Ľudia netužia po viere v Boha. A my sa cítime neschopní, a niekedy sa aj hanbíme za evanjelium Ježiša Krista.

Vari najopakovanejšou tému dneška je ekonomický rast, materiálne statky, všetko, čo potrebuje telo. Chceme sa mať lepšie, mať viac chleba a ešte viac pohodlia. Kresťanské Slovensko je akoby pohltené ošialom ekonomickeho rastu.

Pre mnohých ľudí je aktuálnym príbehom podobenstvo o bohatom mužovi, ktorému zem hojne zarodila: „Čo spravím?“ Hmotné statky - zachovať, opatřiť a rozšíriť. Mať viac a stále viac. To je motorom týchto dní, pohárač mnohých súčasnícov. Úplne opačné správanie, ako nám ponúka evanjelium: „Nebudte ustarostení o zajtrajší deň, lebo zaľahlý deň postará sa o seba. Dosť má deň svojho trápenia.“ Dôvera a dúfanie v Boha mizne z ľudských sŕdc. Hmotných statkov pribúda, no s nimi pribúda aj sebectvo. Mizne spokojnosť, dobroprajnosť i úcta k životu.

Volné ruky

Lenže podobný stav núdze nachádzame u ľudí v každej dobe. Ak človek podcení vzťah k Darcovi života, k svojmu nebeskému Otcovi, keď opustí jeho príbytky, v tej chvíli sa pokúša utišiť nepokojo zo straty domova a zradne prepadne honbe po uspokojení svojho tela.

Mladší syn z podobenstva *O stratenom synovi* (Lk 15, 17 – 19) si vyžiadal svoj podiel majetku. Opúšťa otcovský dom, osamostatňuje sa. Žiaľ, vzdáva sa aj zabehnutých pravidel správania, hodnôt a kvality života v dome Otca. Konečne je slobodný, má všetko, čo potrebuje k šťastiu, myslí si. Dostal svoje dedičstvo, má kapitál, hmotné istoty. Ale nadovšetko má voľné ruky, môže byť sám sebou, realizovať sa! Ale pozor! Nie je možné v pravde naplniť svoj život bez Tvorcu a bez požehnania Darcu života!

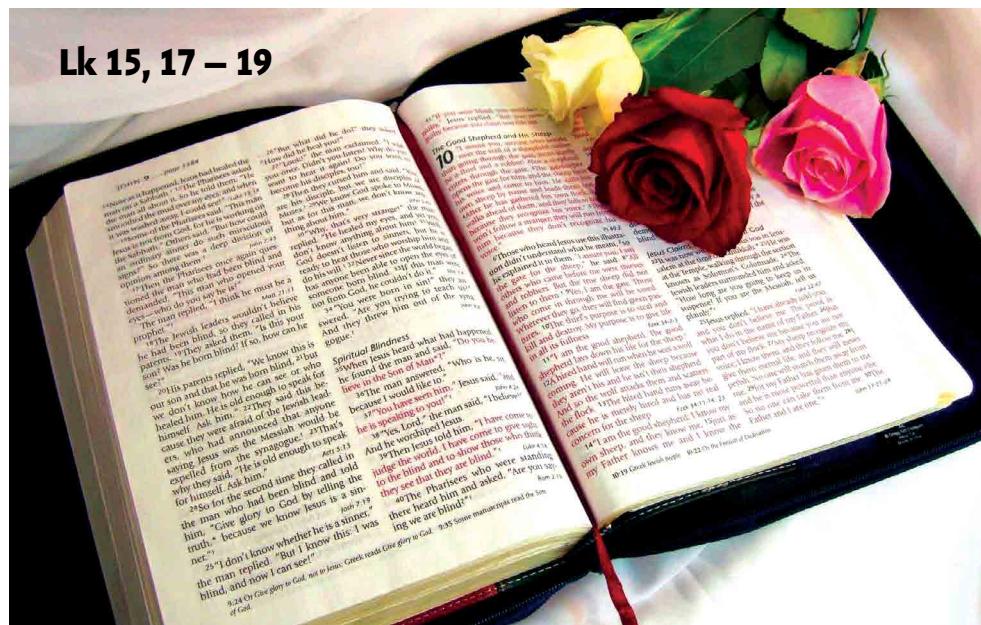
Bez Boha na svete

Uvažujme, či to dnes nie je duchovný obraz nejedného človeka, ktorý sa naviazal napr. na hmotné istoty a nie je bohatý v Bohu? Nastupujúca generácia, synovia a dcéry sa nám rozbiehajú do šireho sveta, nielen fyzicky, ale aj najmä duchovne. Máme pocit, že si žijú celkom spokojne podla vzorov a príkladov svojho okolia. Opustia vieri svojich rodičov. Evanjelium ich neoslovuje, duše majú zablokované. Viera v Boha, vyslobodenie pre Jeho normy a pravidlá života – nepotrebné, ba zbytočné. Máme svoj rozum, vedomosti a život je taký zaujímavý a krásny. Život bez Otca, vonku, preč z otcovho domu. Všetci, nielen nastupujúca generácia, sme chvíľami akoby ohúrení možnosťami, leskom, pestrostou života i krásou sveta aj bez Otcovho domu a bez Jeho požehnania. Máme stále nové a lepšie technické vypožičnosti, žijeme si slobodne, samostatne a prežijeme deň bez jedinej myšlienky na Boha. Duchovné hodnoty našich predchodcov púštame bokom, nepotrebijeme vnímať a napĺňať túžbu po večnosti, ktorú Boh vložil do našich sŕdc.

Vnútorný nepriateľ

Dovolím si citovať biskupa Slavomíra Sabolu, ktorý v záverečnom slove na Dištriktuálnom dni VD v Ružomberku povedal: Dnes sice nečeličme tlakom zvonku ako v období protireformácie alebo za bývalého režimu, je tu však tlak zvnútra a nepriateľ je rafinovanejší: materializmus, konzumný spôsob života, ľahostajnosť voči veciam viery. „Preto cirkev potrebuje mať v nás ľudí, ktorí verne stoja v pravde, ktorí prijali od svojich otcov a posúvacujú pre ňu svoj život a nesú ju do sveta, ktorý pravdu života relativizuje.“

V takejto atmosfére ľahostajnosti a zláhčovania kresťanskej viery sa môže ľahko stať, že aj my, ktorí milujeme Boha, sme chvíľami pomýlení a vzdávame sa poverenia ohlasovať evanjelium a pozývať ľudí, aby sa

Lk 15, 17 – 19

17 "But what about the lost sheep?" They answered him, "The lost sheep is like this man who had been lost, but now he has found his way home again." Then Jesus said, "It is not good that this man's friends should say, 'The master has lost his best sheep.' I tell you, God is like this man. He loves us, we are his sheep, but some men come along and say, 'These people are lost sheep.' They have lost their way, but it is not good for the master to hear this. So I tell you, God loves us, we are his sheep."

18 "For every lost sheep is like this man who had been lost, but now he has found his way home again."

19 "And when the Pharisees heard this, they said, "This man welcomes sinners and eats with them."

20 "Jesus answered, "Those who are well do not need a doctor, but those who are sick do. I have not come to call the righteous, but sinners, so that they may turn from their sins."

21 "The Jewish leaders asked him, "If you are the Christ, tell us so."

22 "He said, "If I tell you, you will not believe me, and if I tell you how to know me, you will not accept me."

23 "They replied, "We know you are the Christ, because we know Jesus is a sinner."

24 "Jesus said, "I tell you, if you say there is no God, then you are blind; if you say there is a God, then you are blind, and now I can see!"

vrátili k Bohu. Zastavili sme sa a necháme sa vytláčať na okraj spoločnosti. Keď ľudia evanjelium nechcú a nepotrebuju ho, povieme si: Tak dobre, nebudem sa natískať!

Návrat k autentickej viere

Lenže Božia vôľa je iná, Boh chce, aby sme boli svedkami jeho milosti: Aby sme žili vierou medzi ľudmi, ktorí evanjelium akoby nepotrebovali. Vráťme svojej viere autenticlosť a nepodceňujme skutky viery, hodnoty, ktorími nás Boh obdaroval.

Zrodilo sa v nás ovocie Ducha Svätého? Rozdávajme, šírme ho okolo seba. Ved' či nepotrebjeme medzi sebou zažívať viac lásky, radosti, pokoja, dobroty, vernosti? Prebúdzajme pozornosť ľudí, oslovujme a príťahujeme ich záujem. (Už v prej cirkevi si ľudia väsimi kresťanov a začali medzi sebou o nich hovoriť: Aha, ako sa milujú, ako si dokážu odpúštať...) Žime evanjelium a sprostredkujme hodnoty, ktoré získavame osobným vztahom a vierou v Pána Ježiša Krista. Prežime pred ľudmi vieru našich otcov: Napríklad si nemusíme závidieť, ani ponižovať iných, lebo sme si v srdci uložili vôľu Najvyššieho: „*Ale radšej v pokore pokladajte iných za výšších od seba!*“ (Fil 2, 3). Ak poslúchneme, budeme duchovne obohatení a cirkev sa stane príťažlivosťou. Žime medzi ľudmi a s nimi to, čo sme sa naučili od Krista, ktorý „neprišiel súdiť, ale zachrániť človeka“. Ani my nemusíme súdiť, keď sa navzájom budeme povzbudzovať k láske a dobrým skutkom. Upevňa sa medzi nami túžba po odpúšťajúcej milosti Pána Ježiša Krista. Vždy, keď nás prepadne neistota, osamotenosť a falóšny pocit zbytočnosti v spoločnosti, vrúcniejsie sa oprime o moc modlitby.

Túžba po večnosti

Otvárajme svoje srdce pred Bohom a budeme povzbudení k dôvere v Božiu moc a v moc Jeho milosrdenstva, lebo: „Nemešká Pán so zaslužením, ... ale vám zhovieva, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale aby sa všetci dali na pokánie.“ (2Pt 3, 9.) Boh čaká, že ľudia prehodnotia svoj život; nepraje si, aby sa naháňali len za telesným blahom: „Ved' čo prospeje človeku, keby získal aj celý svet a stratil by život?“ (Mt 16, 26) Človek začne vnímať a rešpektovať svoju dušu. Pán Ježiš prišiel zvestovať chudobným evanjelium, hlásať zjatým prepustenie a slepým návrat zraku, utláčaným oslobodenie. Taká je šírka Božieho milosrdenstva. Telesný život so všetkým pohodlím, radostami a vymoženosťami nikdy nenháradí Božie milosrdenstvo. Túžba po večnosti a domove s nebeským Otcom je v nás. A naše srdce sa neuspokojí, ako hovorí cirkevný otec Augustín, pokiaľ sa nevrátíme a nespochybnejme na Božom srdci. Preto nás, svojich učeníkov vysiela Boh s touto zvestou, lebo si nepraje smrť žiadneho človeka.

Positívna motívacia

Ježiš pred ukrížováním hovorí s učeníkmi, že odchádza, ale pošle im Ducha – Tešiteľa, a keď On príde: „... poučí svet o hriechu a o spravodlivosti a o súde“ (J 16, 8). Tešiteľ poučuje svet o hriechu.

J. Stupka

Psychoterapia

Potrebuje cirkev psychoterapiu?

Dnes si do nášho kresla posadíme psychoterapiu ako takú, a to v našom kresťanskom kontexte. Nie preto, že by bola odkázaná na našu pomoc, aj keď chvíľkami sa je ľahko ubrániť dojmu, že s ňou niečo nie je v poriadku a že by jej terapia len prospela, o tú pomoc ale nežiada. Posadíme si ju do kresla preto, lebo sa nám v našich kuloároch istý čas už poneviera, obšmietia sa vokol, a sem-tam ju tu môžeme zazriet, ba aj priamo stretnúť. My sme s ňou však zatial žiadny skutočný dialóg viest nezačali, a nie som si istý, že sme ho niekedy viest chceli. Dialóg si totiž žiada poctivú sebareflexiu, odvahu a skutočnú motivovanosť pre rast.

Na otázku, či cirkev psychoterapiu potrebuje, je odpoveď vcelku jednoduchá – nie, nepotrebuje. Cirkev ako taká teda určite nie. A tým by sme mohli túto znepokojujúcu dilemu považovať za ukončenú a definitívne uzavretú. Život nás však presahuje takou mierou, že nám na mnohé otázky a dilemy tohto druhu nepostačia žiadne povrchné, zjednodušené, čierno-biele schémy ani odpovede. Mimo-chodom, cirkev veľa z toho, čoho sa silne pridŕža, nepotrebuje. Rovnako nepotrebuje veľa ani z toho, z čoho si dnes už spravia dogmu, za ktorú je ochotná sa aj pobiť. Keď to chceme zadefinovať veľmi redukcionalisticky, tak cirkev potrebuje len Boha a Seba. A môžeme asi len s vďačnosťou uvítať „všetko“, čo jej pomáha dostať sa bližšie k týmto dvom entitám. Z tohto uhl'a pohľadu môžeme na vstup a prínos psychoterapie bez pochyb pokojne a súhlasne prikyvnúť. Čo nám v tom však často bráni, je nás strach. Strach z transparentnosti, strach z toho, že budeme videní vo svojej „nahote“. Strach z toho, že sa odhalí niečo, čo nás zdiskredituje. Odkryje sa možno to, čo sa nám tak dlho darilo si nevšimáť, popierať alebo zakrývať. Alebo možno máme strach z toho, že niekto bude siaháť, útočiť na naše presvedčenia, na základné piliere našej vieri. Akýsi nedostatočne uvedomovaný strach z toho, že to naše presvedčenie, ktoré prezentujeme ako silnú a nepriestrelnú pevnosť, je nakoniec len deráv drevená chatrč. Tento strach sa nezriedka skrýva v pozadí nedostatku sebareflexie a v pozadí nesmelosti v kladení si znepokojujúcich otázok. Pokial si teda dovolíme tak trochu trúfalo posadiť si psychoterapiu do „nášho kresla“, tak k nej musíme pristupovať dostatočne korektné a dialogicky. Jednak jej prináleží takýto postoj a jednak sme motivovaní vlastným rastom. V realizovaní tohto zámeru inokadiaľ cesta ani nevedie, len cez poctivú sebareflexiu. Tak ako je v terapii klíčové, ako terapeut nazerá na klienta, resp. jeho problém, tak je rozhodujúce aj to, ako bude cirkev a my v nej nazerá na toho, koho v našom kresle máme. Ak je nás pohľad pokrivený hodnotením, pocitom nadradenosť alebo akousi vlastnou

neistotou, tak sa to zákonite podpíše na našom dialógu so psychoterapiou. Vyvolenosť je výsada a dar, nie je to však ukazovateľ kvality alebo nadradenosť nás samotných, či ukazovateľ múdrosti a porozumenia životu ako takému. Po-kora nás však vie dovest' k väčšej miere porozumenia, k poctivému načúvaniu človeku, odboru, ale i životu. Možno sa stane ten paradox, že cez pravdivejšie poznanie seba sa dosteneme k pravdivejšiemu poznaniu Boha. A to nie preto, že sme šikovní v hľadaní, alebo že by to bola jediná cesta spoznať Ho, ale preto, že sa nám chce zjavovať, že disponujeme prísľubom: *Kto hľadá, ten nájde*, a že sa On sám rozhodol prebyvať v nás. Podnetným pre nás môže byť už len samotné odhalenie oblastí, kde sme v hľadaní najpasívnejší, oblastí, ktorým najmenej rozumieeme, ktoré najmenej poznáme. K oblastiam, v ktorých sa cítime neisto, ku ktorým sa blížiť je nám neprirodené, ba až neprijemné.

Možno je problém vo formulácii otázky, ked sa pýtame, či psychoterapiu potrebujeme. Možno by sme sa mohli skôr pýtať na to, či stojíme o jej prítomnosť, o jej vstup a prínos? No a hlavne by sme sa mohli pýtať, či sa chceme k sebe priblížiť, lebo to bez pochyb potrebujeme.

Psychoterapia ako taká samozrejme nie je spásonosná, minimálne nie v našom religióznom kontexte. Nemá vo svojej ponuke večný život a nenaŕába explicitne ani so spiritualitou. A ak so spiritualitou a s transcendentnom narába, tak to robí len spôsobom, že sa díva na premietacie plátno duševna, kde sa duchovno odvíja a kam ona premieta svoje obsahy. Sleduje a snaží sa čítať dopad spirituality, teda jej ovocie. Samozrejme, nie je neomylná, a ak sa tak tvári, potom vypadá zo svojej úlohy a stáva sa ezoterickým torzom korektného, poctivého odboru. Terapia a najmä nie terapeut nemá žiadnu krištáľovú gulu, ktorá by mu pomohla získať jasnozriivosť a stať sa mystickým osveteným guruom, ktorý má patent na život a vie, ako to v ňom chodí. Život nás učí pokore, a to tým viac, čím hlbšie do jeho hlbín nazeráme.

Pravdivé hľadanie s pokorou nás uvádzia do hlbšej a hlbšej pravdivosti, aj keď to stále budú (aspoň v tejto dočasnosti) iba fragmenty veľkolepého obrazu. A to je práve oblast, v ktorej môže psychoterapia byť veľmi prínosná. V nazeraní na fragmenty. Ona sa totiž díva na svet našimi vlastnými očami, cez vlastné prežívanie. Učí nás porozumiť svetu a sebe v ňom. Disponuje tou zdravou smelosťou klást dôležité otázky a neuspokojí sa s povrchnými odpovedami. Jej prenikavý pohľad a sila nám môžu pomôcť vydolať z hlbok kusy kameňa, bahno i rôzne usadeniny. Môže sa nám stať mentorom v objavovaní našej skutočnej identity, od ktorej sme sa vzdialili

vďaka našim zraneniam. A napokon nám môže nastavovať zrkadlo v otázke, či je naše áno skutočným ánom a či žijeme súhlasne so sebou a s tým, v čom sa nachádzame.

Môže nám pomôcť porozumiť tomu, prečo a ako dávame priestor temnote a rozkladu v našich životoch, a ako ten priestor získať späť do vlastnej rýzie.

Psychoterapia neoperuje etickým uhlom pohľadu, a áno, dovolí si postaviť človeka, jednotlivca do stredu svojho záujmu. Dovolí si herézu relativizovania. Čažko sa jej uchopuje hriech, hriešnosť človeka, ale dokáže hriescika prijímať a mať porozumenie pre neho. Asi je jej bližší aspekt dočasnosti ako aspekt večnosti, ale poctivo uznáva ľudskú potrebu sebapresahu. Vyhýba sa kategóriám správne – nesprávne. A veľmi opatrné narába s podielom viny. Ako aj s otázkou, či dotyčný nechce, alebo nevie chcieť. A myslím si, že robí dobre. Robí dobre, ak tieto aspekty prenecháva Tomu, z koho ony pramenia. Neuzurpuje si právo vedieť, ako by sa ľudia mali správať a cítiť, ale načúva tomu, ako sa cítia, a hľadá príčinu, prečo sa tak správajú. Nemá vo svojej moci odpúšťať previnenia, ale snaží sa sprostredkovať slobodu a priestor pre prepustenie. Nezvestuje evanjelium a nehlásia Boha, ale môže uvoľňovať srdce k Jeho hľadaniu. Nemyslím si, že by psychoterapia bola pre veriaceho človeka rizikom. (*Rovnako ako si nemyslím, že by štúdium teológie zákonite znamenovalo riziko pre vieriť tých, ktorí sa ju rozhodnú študovať.*)

Myslím si, že skutočným ohrozením je jeho slepota a strach. Strach, z toho, že niečo ohrozuje jeho komfortnú zónu. Strach z toho, že mu niekto siahá na koberec, na ktorom stojí jeho život. A naučená slepota, lebo tak dlho sme zatvárali oči pred niečim, čo sme vidieť nechceli, až sa nám úplne zlepili.

Nemyslím si ani to, že by psychoterapia bola jediným riešením pre choré spoločenstvá alebo ubolených jednotlivcov.

Pokojne nech zostane ako úplne posledná na zozname možností sanácie. Nech na ňu dôjde rad, až keď sme všetky iné možnosti vyskúšali. Keď však budeme týmto zoznamom prechádzať, buďme veľmi poctiví a dôslední.

Zoltán Mátýus

Cítím se sirotky a vdovami

Afrika je světadíl pro nás, Evropany, neznámý. Život tamějších lidí se naprosto odlišuje od našeho života a chápání toho, co je v životě důležité. Afričané jsou temperamentní a své city projevují naplně, kdežto my své pocity spíše skrýváme. Také způsob jejich křesťanské bohoslužby je od našeho odlišný. Jejich život není jednoduchý a zvláště opuštěné děti a ženy se bez pomoci druhých neobejdou.

Dne 8. 11. 2016 se naše sestra Silvia Keveždová z této země vrátila zpět domů a přijala naše pozvání do sboru BJB Blansko, kde jsme uspořádali společné setkání.

Silvia navštívila Afriku již několikrát a proto jsme se jí zeptali, co ji vede stále zpět do Afriky:

Je to láska k dětem, sirotkům, kteří nemají nikoho a mají stejně potřeby, jako naše děti. U nás jsou děti centrem pozornosti a tam, u nich, nemají vůbec nic. Také mne tam znou táhne vztah k osamoceným ženám - vdovám. Péče o vdovy a sirotky se také líbí Bohu a myslím, že lidé, žijící v hustě obydlených zemích, kde je všechno dostatek, mají zodpovědnost za chudé. Který stát jsi letos navštívila a co tomu předcházelo?

Již v létě jsem se na Slovensku připravovala na tuto službu. Byla jsem na přípravném tréninku dětské misie v Madarsku. V Jelke jsem připravovala program pro předškoláky na rodném pobytu a byla jsem pozvána i na misijní přednášky o Africe. Vždy je velmi povzbuzující vidět, že má někdo zájem slyšet o tom, jak Pán Bůh pracuje na druhé straně zeměkoule, a chce k tomu motivovat i další lidi. Chválím Pána za to, že mohu být součástí tohoto Božího plánu. V letošním roce jsem dostala příležitost posloužit prostřednictvím projektu Liebenzellské misie v Malawi.

Jak to tam vypadalo?

V Malawi žije 68 % křesťanů. Misionáři žijí ve vesnicích daleko od civilizace. Jsou tam většinou mladé rodiny i s dětmi. Dostala jsem se do vesnice, kde je největší bída, jakou jsem dosud viděla, ale díky Pánu je zde pokojná krajina, nejsou zde protikmenové boje. Pokud se misionář dostane do města, dá se tam ledacos kupit, všechno je jiné, ale zde se musí člověk

přizpůsobit situaci. Pro mne bylo nejhorší vidět ty obrovské rozdíly v majetku lidí. Na jedné straně - ve městech jsou lidé velmi bohatí a na straně druhé - na vesnici, lidé nemají co jíst. Bohatí nepomáhají svým, jezdí sem misionáři a ti si musejí postavit své „hranice“ pomocí. Nemohou pomoci všem a zároveň nechtejí dopustit, aby děti žebralaly. Lidé zde potřebují peníze, např. na lékaře, ty dostanou, ale pravidla pro ně jsou nastavena tak, že si je musejí odpracovat. To je misionáři učí. Vesnice leží vedle velkého sladkovodního jezera, odkud pocházejí akvarijní rybičky, které u nás také můžeme koupit. S dětmi jsme se zde často koupali a prožívali radostné chvíle. Jezdí sem i turisté, pro ně jsou dnes vybudovány pěkné apartmány.

Jak se s místními lidmi dorozumíváte?

Místní lidé neovládají angličtinu ani němčinu. Proto je nejdůležitější naučit se místní jazyk. Potom teprve poznáte jejich kulturu do hloubky a jejich myšlení.

To je začátek i konec všeho. Misionář má ke zvládnutí jazyka dva roky. Dostane učitelku / učitele - žena ženu, muž muže a první dva roky nemají jinou zodpovědnost. Jejich kultura je naprosto jiná než naše, a my jí nebudeme nikdy dobrě rozumět.

Například zpívají křesťanské písničky, ale nevěděl, proč je zpívají. Úkolem misionářů je vysvětlovat jim jednoduché věci a stále opakovat jednu myšlenku.

Jak jsou vedeni místní muži k práci?

Misionáři zde postavili z pálené hlíny novou budovu školy. Při výrobě cihel jim pomáhalo hodně místních lidí a za tu práci potom dostali odměnu. Afričané na to mají vlastní způsob: Postaví z cihel pec, dole pod ní topí a vypalují cihly na stavbu domů. Odměna motivuje další lidé, aby se přidali.

Zmínila ses o vzdělávání dětí. Jak to zde probíhá?

Nejmenší děti chodí dva roky do mateřské školy a základní škola je na čtyři roky. Zřizovatelem škol je misie. Existují zde sice také státní školy,

ale v 5. ročníku děti stále neumějí číst a psát, protože ve třídě je kolem 100 dětí. Celé školní centrum je otevřené, bez plotů a bran. To je také problém, protože se na školní dvůr dostanou např. hadi. Před školou si děti mohou hrát na hřiště a mohou také navštěvovat Dětský klub. O děti se starají čtyři učitelé, kteří jsou zde zaměstnaní. Místním dětem pomáhají také manželky misionářů.

Maminky se s dětmi v neděli pěkně obléknou a jdou do sboru. Zde chválí Boha, tancují, sedí na rohožích. Jsou radostní, hrají na bubínky.

V Dětském klubu mají hodně zpěvu a her. Vše se odehrává venku, začíná se písničemi a mezi tím se ostatní přidávají. V minulosti v klubu zvládali maximálně jeden biblický verš. Neprobíraly se zde žádné biblické příběhy, ale misionáři je učí, jak se to dělá.

V klubu je 150 dětí, ty rozdělují na dvě skupiny. Slouží zde také jedna Afričanka, která se obrátila k Pánu Ježíši. Byla muslimka, a teď ji její rodina vůbec nechce podporovat. Má čtyři děti, ve víře je věrná, neuvzdává se.

MATUZALEM

Studují zde také dospělí?

Ano, další projekt misijní organizace je Biblická škola v jiné vesnici. Tam jsou studenti - kazateli, kteří zde studují 10 měsíců. Přijedou s nimi i jejich manželky, které se o ně starají, vaří jim. Každá rodina má svoje vlastní obydlí. Afričané zde studují chronologicky Starý i Nový zákon, učí, se, jak mají připravit dobré kázání, jehož středem je evangelium. V tamějších sborech mnohokrát chybí zdravé Biblické vyučování. Muži chtejí dosáhnout dobrou pozici ve vesnici, a proto se chtejí stát kazateli. Mnohokrát ani nevěděl, co vlastně pro ně osobně znamená evangelium a k poznání přijdou až na Biblické škole. Misionáři je také učí, jak dělat denní ztišení s rodinou. Ženy se učí, jak mohou podporovat své manže a také, jak se připravit na biblické vyučování. Ti, kteří neumějí číst a psát, se to musí nejdřív naučit.

Jak potom vypadá jejich život víry?

Afričané sice uvěří v Pána Ježíše Krista, ale také ještě - zvláště v době nemoci - vyhledávají šamany. Svojím dětem dávají náhrdelníky od šamana. Věří mu a také věří, že je ochrání od zlého. Je pro ně velmi těžké vzdát se jich.

Co tam ti lidé jedí?

Všichni jedí kukuřičnou kaši, vaří se na kamenech. Jako se u nás jí chleba, u nich je to kukuřičná kaše. Dva roky v této oblasti nebyla dobrá úroda. V jednom roce zde zasáhly povodně, ve druhém roce zas velké sucho. Pro velký hlad zde bylo zavedeno organizované rozdávání potravin a to prostřednictvím několika misijních a také sekulárních organizací. V listopadu zde začíná dešťové období. Při přípravě půdy na zasévání se zde stavějí koryta na vodu. Chovají také drůbež a domácí zvířata, ale ta jsou umísťena ve výšce kvůli jejich ochraně před hady.

Za co se můžeme modlit?

Lidé se modlí za dešť, dobrou úrodu, za moudrost, jak zasáhnout evangeliem muslimy, za zdravé vyučování ve sborech - aby zde kazatelé nemluvili o politice, ale hlásili Boží slovo, za víc misionářů v té zemi, za budoucnost nás, kdo tam hodláme sloužit. Dekujeme!

Rozhovor se Silvií Keveždovou vedla Marie Horáčková

Ked som pre Rádio7 začínal pripravovať relácie RETROklub, kde som mal predstavovať staršie kresťanské skupiny a spevákov z Československa, ktorých piesne majú čo povedať aj dnešnému človeku, bolo treba začať hned.

Ale bez väčšej prípravy som si trúfol hovoril len o skupine Matuzalem, lebo neoddeliteľnou súčasťou tejto skupiny som bol aj ja. No predsa to nebolo až také ľahké. Ako hovorí klasik, ľažko hovorí o sebe a nechváliť sa. Zamysiel som sa. Čím sa môžem chváliť ja? Prvú pieseň na verejnosti sme zaspievali v roku 1958. Traja sme mali vtedy 12 rokov. Ale samotný Matuzalem, v klasickej zostave štyroch mužov, vznikol až v roku 1983. Čo bolo dovtedy?

Hudbu a spev sme milovali stále. Hrali sme, spievali v rôznych zloženiach. Ale ked som prišiel za bratmi a povedal, že by som chcel s nimi vytvoriť skupinu, Dadko ma naozaj prekvapil: „Najprv si daj do poriadku svoj život. Lebo inak ja do toho nejdám.“ Veľmi dobre si pamätam na ten deň. Sedeli sme vtedy všetci štvoria v malom priestore osobného auta. Pozrel som sa na ostatných. Všetci mali sklopený zrak. Ani jeden nebol na mojej strane! „Akí svätí,“ pomysiel som si. Otvoril som dvere, vystúpil a prudko ich zabuchol. Ešte aj dnes mi vlnhu oči. Opustil som bratov.

Až ked som pred Pánom Bohom vyznal svoje hriechy a bol som očistený aj od závislosti od alkoholu, prišiel som znova za bratmi a prosil o odpustenie aj ich. Už dávno mi odpustili. Všetci sa mi dokázali pozrieť do očí a rozbehla sa nádherná, tvorivá a mnohoročná práca za výdatnej, aj modlitebnej podpory našich manželiek. Musel som písati nové piesne a v nich povedať všetko o Božej láske a milosti.

Moja mama bola vždy mojím prvým kritikom. Jej som predstavoval každú novú pieseň. Jedno ráno prišla za mnou a spýtala sa ma, či sa chystám zomrieť. Začudoval som sa tej otázke a opýtal sa, prečo si to myslí. Otvorila nás prvý speváčik matuzalemských piesní a začala čítať texty piesní, ako išli po sebe: Na ceste som a nevrátim sa späť, Ja zaletím, Dokedy ponecháš priestor a čas mi tu na zemi? ...

Pozrel som sa na ňu a povedal: „Mama, ale tie piesne nie sú o mne.“

Ked sa práca skupiny rozbehla a slúžili sme nielen v celom Československu, ale aj v zahraničí, vo svojich svedectvách som musel často hovoriť aj o Božom vyslobodení z mojej závislosti. Bol som mnohokrát povzbudený, keď to posluchači vďačne prijimali. Po niekoľkých rokoch mi moja mama povedala: „Syn môj, musíš o tom svojom hriechu

stále a pred všetkými hovoriť? Nestačilo už?“ Veľmi dobre som jej rozumel. Každá matka chce vidieť to svoje dieťa v tých najkrajších farbách. Aj tak som jej musel pripomenúť: „Mama, ale ved' to nie je o mne.“

Ked sa priblížil rok 2008, uvedomili sme si, že prešlo 50 rokov od času, keď sme

zaspievali prvú pieseň na verejnosti. To musíme osláviť. Plánovali sme si prenajať veľký kultúrny dom, pozvať rôzne skupiny a spevákov, k našej skupine pozvať malý komorný sláčikový orchester a urobiť megakoncert. To bude paráda. Nebola.

Spravodlivý Boh si povolal k sebe nášho Dušana. Akoby nám chcel pripomenúť: „Chlapci, ale to všetko nie je o vás, ale o MNE!“ Na začiatku som napísal, že je ľažko hovoriť o sebe a nechváliť sa. Keby som z našich piesní odstránil to, čo je o Bohu, jeho láske, o Ježišovom kríži a zmŕtvychvstaní, čo by tam ostalo? Len moje prehry, pády, bieda, slabosť, neschopnosť a prosby o žltovanie. Preto tá veta nesmie končiť bodkou.

Ľažko hovoriť o sebe a nechváliť sa všetkým tým, čo pre nás urobil milostivý a láskavý Stvoriteľ.

Slávo Kráľ – vedúci skupiny Matuzalem

Napísal:

Daniel (70),

najstarší člen skupiny Matuzalem:

Čo mi priniesol a prináša Matuzalem?

Skôr než sa vyjadím, musím sa vrátiť až do môjho detstva. Už odvtedy ma totiž neustále sprevádzza životom spev a hudba. Spomínam si, ako ma ráno zobúdzal spev mojej mamy, ako ma to pozitívne naštartovalo do vstávania... Alebo počas dňa zvuk mandolini

v rukách otca, ktorý vedel hrať nasepamť toľko krásnych Sionských piesní. Hudba ma sprevádzala aj počas dospievania. Na našom dvore, kde som býval, počas letných večerov dlho do noci znala gitara a spievalo sa. No a samozrejme, nedá sa zabudnúť na spev a hudbu v našom zbere, na spievanie z červeného spevníka, na spev v doraste, mládeži, pri rôznych stretnutiach, na zájazdoch, v spevokole, na hudbu v tamburáši...

Pôsobenie v skupine Matuzalem mi prinieslo, a stále prináša, **naplnenie** mojej túžby a lásky k spevu a hudbe. Prinieslo mi do života úžasných priateľov, s ktorými žijem už viac než 50 rokov života... Môžem sa s nimi zdieľať so všetkými radostami i bolestami. Boli a sú mi veľkým povzbudením v mojom živote. Môžeme mať spolu nádherné zážitky pri našej službe. Aj keď je nás o jedného menej (Dušana si nás Pán povolal k sebe), stále ešte sme a pokračujeme. Skutočnosť, že sme vydržali spolu v službe hudbou a spevom už vyše 50 rokov, nie je naša zásluha. Je to len a jedine dielo Božej milosti. Vdaka, Pane!

Kristína (42),

dcéra člena skupiny Matuzalem

Som veľmi vdúčná za to, že môj ocino ma viedol k hudbe od narodenia a naučil ma milovať spev. Som na neho hrdá, že je v hudebnej skupine, ktorá spolu hrá už viac než 50 rokov. Ani neviem o inej kapele na svete, ktorá by hrala v tej istej zostave toľko rokov a malí spolu také silné vzťahy. Sú to bežci na dlhé trať. Piesne Matuzalemu sú jedinečné v tom, že sú v slovenčine a mnohé z nich sú ich vlastná tvorba. Autorsky obohatili gospodovú hudbu na Slovensku aj v Čechách už nastálo. Tiež veľmi rada spomínam na chvíle, keď sme s ním cestovali aj ako rodiny a deti a spoznávali sme nové mestá a ľudí. Vidieť, s akou láskou, radosťou a mladíckou energiou hrajú a spievajú, je pre mňa vždy veľmi povzbudzujúce. Keď sú na pódiu, vidím v nich 12-ročných chlapcov z čiernobielej fotografie, ktorí vtedy ani netušili, kade ich láska k Bohu a hudbe povedie.

Nika (23),

vnučka člena skupiny:

... páčia sa mi myšlienky a príbehy matuzalemských piesní. Či sú veselšie alebo smutnejšie, vždy pôsobia živo a tento fakt neviem vysvetliť...

Eva (29), mladá mamička

...práve si už štvrtýkrát púšťam video Matuzalemu a premýšľam... a posielam ho každému, koho by mohlo potešiť... Neviem, ale ja to vnímam ako zázrak, prosté štyria muži, teda ešte chlapci, sa rozhodnú spolu hrať a ich služba sa tiahne roky, zastrešuje celé Slovensko, ale i zahraničie, a čo je úplná pecka – mladá, stredná, staršia aj stará generácia ich berie, teší sa na nich, prosté ich „žerie“.... Keď si zoberiem, aká je dnes častokrát situácia, čo sa chvál, spevu týka... nerozumiem..., ale to, čo vidím na videu a behá mi teraz hlavou, je, že toto iba štyria ľudia nedokážu... to dokáže len Boh...!

Peter (31), vyštudovaný právnik

Môj pohľad na Matuzalem nemôže byť objektívny, ale taký subjektívny, že sa viac ani nedá. Som fanúšikom Matuzalemu od svojich siedmich rokov. V r. 1991 sa mi doštala do rúk niekdajšia MC kazeta „Výber“, začínajúca veľmi ľubivou, chytľavou a dnes už kultovou piesňou „Na ceste som“. Ani neviem, či existuje v česko-slovenských kruhoch táto pieseň v známejšom než matuzalemskom prevedení. Veľmi rýchlo som sa, na základe tohto albumu, do Matuzalemu nekriticky a nenávratne zamíľoval.

Bola to prvá hudba v mojom živote, ktorá sa mi ozaj úprimne páčila a ktorú som vyhľadával. Stal som sa častým návštěvníkom matuzalemských koncertov. Slávko raz poviedal, že texty ich piesní poznám lepšie než oni sami. Je to možné – staršie piesne mám ešte v detskej, veľmi ľažko „vygumovateľnej“ pamäti. Bol som ale ešte dieťa a racionálne som nevedel pochopiť celé Božie posolstvo, ktoré Matuzalem svojou službou prinášal. Keď som cez leto chodieval na niekolko mesiacov do USA, vždy som si brával so sebou Bibliu a ich CD. Dnes som veľmi vdáčný za to, že aj touto cestou do môjho života hovorilo Božie slovo.

Matuzalem vyznával pravdy, ktoré som ešte vtedy sám nemal životom vyskúšané, resp. som o tom ešte nevedel. Štyria, neskôr traja, Boží muži hrajúci a spievajúci na Božiu slávu. Dali si interný zákaz na svojej službe zarábať. Ich krásna a bohatá história nie je výsledkom ich dennodennej nervóznej práce, ale ovočím ich dennodenného odovzdávania sa do

Božej lásky a Jeho vedenia.

Svoje piesne najprv prežijú a potom zhudobnia na Božiu slávu.

Nesnažia sa za

každú cenu o niečo nové, tak, ako dnes konzumne žijeme, kde vládne kult novoty, originality a filozofia „staré je zlé a nové je dobré“.

Raz sa jedného slávneho operného speváka pred prestížnou premiérou Verdiho Rigoletta v Metropolitnej opere v New Yorku opýtal: „Maestro, chcete ukázať nového Rigoletta?“ Maestro hrdo odpovedal: „Nie! Chcem ukázať Verdiho Rigoletta.“

Často na to myslím pri službe skupiny Matuzalem.

Vo svojich piesňach nevyzdvihujú a nepresadzujú seba, ale s vďačnosťou poukazujú na Krista a odpúšťajúco Božiu lásku, ktorá tráv od začiatku sveta a bude trvať až do jeho konca.

O krátky čas to bude už 60 rokov.

To sa z toho, čo dáva tento svet, bez Božieho požehnania jednoducho nedá.

Drahí moji bratia Matuzalemcí, na záver sa pokúšam napísat, čo pre mňa znamenáte, ale tu som zamrzol, pretože sa mi to nedá. Ostáva mi len z celého srdca ďakovať a žehnať aj nadáľ Vašej službe.

Pán s Vami!

Viac o skupine Matuzalem sa dozviete a mnoho ich piesní si vypočujete v ľubovoľnom čase v archíve Radia 7. <http://radio7.sk/archiv/retro-klub>

Tituly skupiny Matuzalem:

Matuzalem VÝBER - 1983

Matuzalem IV. – 1995

Matuzalem V. Slnko svieti – 2003

Matuzalem VI. To najkrajšie ešte iba príde

Predajňa:

kníhkupectvo **JONATÁN**

Legionárska 2, 81107 Bratislava

Matuzalem, kontaktná adresa:

slavokral.ba@gmail.com

Pokračování reportáže: Mládežnická konference v Lovosicích 27. – 30. 10. 2016

Usvědčujícím pro mnohé z nás byl verš z Janova evangelia 14, 21: „*Kdo má moje přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A kdo mě miluje, bude milován od mého Otce; i já ho budu milovat a zevním mu sám sebe.*“ Díky dokonalé znalosti Božího slova mohl Ježíš obstát v pokušení na poušti či v otázkách farizejů. Slovy „*Nebot je psáno*“ začínal svou rozmluvu i obranu před útoky satana. Každý z nás si neuvědomuje tu výsadu, že máme dostupné Slovo samotného Boha a je jen na nás, zda se jím necháme vést. Jedině Božím Slovem se můžeme bránit útokům toho zlého a být připraveni rozsuzovat a zkoumat vše, co vychází z úst mnoha učitelů, jelikož mnozí z nich chtejí svést věrné stádo k falešnému učení.

Večer nám posloužila chválící skupina z brněnského sboru Grace4You a vedla nás k uctívání písňemi a modlitbami. Byla též dána možnost opakování některých seminářů pro ty, kdo si je nestihly vyslechnout v průběhu dne.

Sobotní ráno jsme se mohli zamyslet nad úlohou církve a jejím spojením s Kristem. Efeským 5, 21 – 32 příše o vzájemných vztazích mezi mužem a ženou, ale především o vztahu Krista ke své vyvolené nevěstě – církvi. Jako je církev pod autoritou Kristovou, má být žena poslušná svému muži. A jako Kristus miluje svou nevěstu – církev, má i muž milovat svou ženu. Jsme Kristovou vyvolenou a očištěnou nevěstou a měli bychom se dobrovolně poddávat Božímu Slovu s vědomím toho, že náš ženich chce pro nás jen to nejlepší.

K povzbuzení sobotního dne přispěly i další dva bloky seminářů. Některé byly zaměřeny na partnerské vztahy, na mesiánská prorocví, která úzce souvisela s hlavním tématem konference, či na osobnost Charlese Spurgeona. Z volných aktivit si účastníci mohli vybrat různé sporty či navštívit svědectví o misii na Ukrajině. Sobotní

sbírka byla věnována na potřeby jednotlivých sborů v oblastech bojů v Luhanské a Doněcku. Poslední společný večer k nám mluvil Radek Kolařík o *Kristu a spasení*. O závažnosti našeho hřachu, oddělenosti od Boha, o věčném vylévání Božího hněvu v pekle a o radosti na věčnosti v nebi. Mě osobně zaujala otázka, kterou položil: „*Proč bychom se vracejí k hřachu a našim žádostem, když jsme byli draze vykoupeni a vysvobozeni?*“ Nepopsatelnost Boží lásky k nám, Jeho milosti nám připomněla, když jsme byli zachráněni z naší pozemské duchovní býdy. Ke konci zazněla výzva k tomu, abychom se vzdali svého starého života a odevzdali plně své životy Bohu. Po skončení kázání byla dána možnost k rozhovorům s vybranými bratry o osobních problémech, otázkách víry, vnitřních zápacích, životě v posvěcení i možnostech odolávání pokušení. Dvě desítky mládežníků využily této možnosti a sdílely své životy s duchovně staršími bratry v Kristu. V průběhu celé konference bylo zajištěno sladké i slané občerstvení, vynikající káva a čaje. Starší i mladší sestry se zapojily do pečení, za jejich službu jim srdečně děkujeme. Jsme též vděční za chválící skupinku z Lovosic, která nás vedla ke chválám, ke ztištění a modlitbám. Jako v minulých letech, tak i letos jsme se mohli sdílet v menších skupinkách. Reflektovaly se hlavní programy, jejich hlavní myšlenky a naše vzájemné pochopení jednotlivých témat. Sdí-

leli jsme naše starosti i radosti, zápasy a boje v našich každodenních životech a společně se za vše modlili. Byl to čas ztištění a budování duchovní rodiny.

Celou konferenci uzavřela společná bohoslužba pod vedením Radka Kolaříka, který kázal o *Kristu a druhém příchodu*. Poukázal na to, že naši hlavní otázkou by nemělo být kdy a kde, ale co s druhým příchodem udělám já dnes. Ježíš Kristus přijde jako soudce a bude spravedlivě soudit tento svět. Kde však stojíme my? U bran nebeského království nebo u propasti věčného zahynutí? Důležitost pokání a vyznání svých hřichů přichází pro nás v době, kdy Jeho milost ještě trvá a měli bychom se zamyslet nad tím, komu sloužíme a kde budeme trávit věčnost.

Letošní mládežnickou konferenci BJB vnímám jako obrovskou Boží milost a požehnání. Jako mládež jsme povzbuzeni velkou účastí (cca 300 lidí) a bohatým duchovním programem. Jsme vděční Bohu, že střežil naše zdraví a dával všem sloužícím dostatek sil k praktické službě. Naší modlitbou je, aby každé srdce bylo proměnováno Božím Slovem a pomáhalo denně zakoušet Boží přítomnost a požehnání. Aby každý z nás toužil oslavovat svým vlastním životem všemocného Boha, protože jedině Jemu patří za všechno náš dík a chvála. Amen.

Za sbor v Lovosicích Alena Klepáčková

Bez viny před Pánem

Hospodin nabízí úžasné zaslíbení všem, kteří spáchali hrozné hřichy:

- jejichž skutky byly zbrojeny krví
- kteří ničili svá těla alkoholem, drogami, zvrácenostmi a smilstvem
- kteří se hrozí jen vzpomínky na to, jak blízko byli pádu do hlubin pekla. Bůh jim zaslíbil, že v Den soudu před Ním mohou stát s velkou radostí a bez stopy strachu. Hospodin se zavazuje:

„*I když vaše hřichy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i když byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna*“ (Izajáš 1, 18).

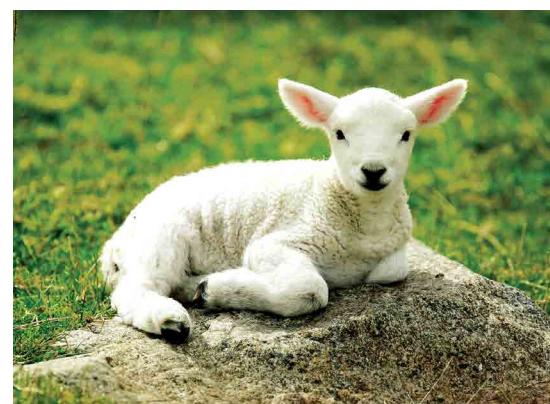
Nezáleží na tom, jaká je vaše minulost – Pán ve vás již nevidí vaše dřívější já. Místo toho jste byli proměněni v Jeho vzácnou, milovanou, neposkrvněnou Nevěstu. A On vás očekává na radostné svatební hostině.

Copak by ženich, který čeká na svůj svatební den, náhle obvinil nevěstu z něčeho zlého? Žádný ženich by to neudělal. Možná si říkáte: „Ale nebude Ježíš přece soudit všechny hříšníky?“ Ano, to bude. Ale Kristus, se kterým se setkáte v onen den, je tentýž Kristus, který vám odpustil, povolal vás, zaplatil za vás svou vlastní krví, očistil vás

a celé roky se za vás přimlouval.

Až budete před Pánem Ježíšem stát, uvidíte Ho jako svého manžela, svého Vykupitele, svého Přítele, svého advokáta a svého Přímluvce. V ten okamžik budeťte naplněni v Kristu, bez vady, poskvrny či vrásky, svatí a bez viny.

„*Když jste ještě byli mrtví ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil*“ (Koloským 2, 13).

David Wilkerson

Koniec temnoty

V svojej knihe **Modlitba: Kde je skutočný domov srdca**, Richard Foster piše o starom mudrcovi, ktorý sa pýtal svojich učeníkov: „Ako vieme, že temnota sa končí a prichádza úsvit? „Ked' v diaľke vidíme strom a vieme, že je to brest, a nie borievka,“ odpovedal jeden študent. „Ked' vidíme zviera a vieme, že je to líška, a nie vlk,“ odpovedal iný. „Nie,“ povedal učiteľ. Študentov to zmatilo a boli zvedaví na odpoveď. Učiteľ potichu povedal: „Vieme, že tma sa končí a prichádza úsvit, keď vidíme človeka a vieme, že je to nás brat alebo naša sestra. Ak to nevidíme, potom nezáleží na tom, koľko je hodín, je ešte vždy tma.“

Berieťe väzne Jánove slová: „My vieme, že sme prešli zo smrti do života, lebo milujeme bratov. Kto nemiluje, ostáva v smrti“ (Ján 3, 14)? Alebo poznáme nejakých kresťanov, ktorí sú nám veľmi nesympatickí? Dívame sa zhora na tých, čo navštievajú inú cirkev a nesúhlásia v každom bode s nami? A čo kresťania inej národnej príslušnosti? Milujeme ich nielen na diaľku, ale aj vtedy, keď sa s nimi môžeme stretnúť zoči-voči?

Ak je láska znamením veriacich, môžu ľudia spoznať, že patríme Kristovi?

Richard W. De Haan

Znamení poslední doby

Ve svém prvním dopisu církvi Petr otevřeně mluví o posledních dnech: „Všemu nadešel konec. Proto se vzpamatujte a probudte se k modlitbám, především si ale zachovujte vzájemnou lásku, vždyť láska přikryje množství hříchů“ (1 P 4, 7 – 8).

I ve svém druhém dopisu poslední dobu zmiňuje a píše církvi, „...stan mého těla bude brzy složen“ (2 P 1, 14). Jinými slovy, říká, „Bůh mi ukázal, že už na tomto světě nebudu dlohu.“

Petrovo poselství bylo určeno pro novozákonné církve v době, kdy dopis psal, i pro každou následující generaci věřících. Je to varovné poselství, včetně těchto proroctví:

„...mezi vámi budou falešní učitelé, kteří pokoutně zavedou zhoubné bludy“ (2 P 2, 1).

„...v posledních dnech přijdou nehorázní posměvači vedení svými vlastními choutkami a budou říkat: „Co je s tím slibem o jeho příchodu? Otcové už zemřeli a všechno zůstává, jak to bylo od počátku stvoření!“ (2 P 3, 3–4).

„...zvláště pak ty, kdo se podvolují nečistému tělesnému chtíči a přezírají Pánovu vládu. Tito samolibí drzouni se dokonce nebojí vyšmívat se nebeským mocnostem“ (2 P 2, 10).

„...Pánův den ovšem přijde jako zloděj“ (2 P 3, 10).

„...Má-li být všechno takto zničeno, jak svaté a zbožně tedy musíte žít vy, kteří dychtivě vyhlížíte příchod Božího dne! Nebesa se tehdy rozplynou ohněm a živly se roztaží žárem, my ale vyhlížíme nové nebe a novou zemi - domov spravedlnosti“ (2 P 3, 11–12).

David Wilkerson

Čakanie na školu

V novom roku si ľudia zvyknú dávať pred-savzatia. Radi by dosiahli to či ono, zmenili prácu, začali cvičiť, zdravo sa stravovali, prestali fajčiť. Je toho vela, čo by sa dalo. My v Integre pokračujeme v našej práci, plánujeme a pýtame sa Boha, aký má plán pre konkrétny projekt či situáciu.

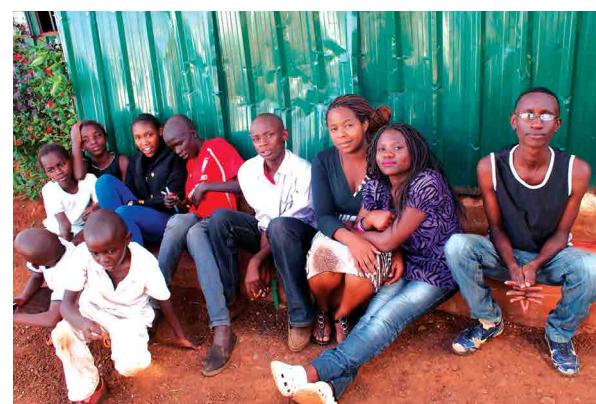
Ešte máme v mysli pekný vianočný benefičný koncert na podporu vzdelania detí v Afrike. Financie, ktoré ľudia v tom čase darovali, poslúžia stredoškolákom pri úhrade ich štúdia. Viacerí z nich čakajú na sponzora, ktorý by im pravidelnou čiastkou prispieval na vzdelanie. Sú už len krôčik od toho, aby mali v rukách odbornosť, vedeli si nájsť prácu a uživili sa.

Títo mladí ľudia sú vytrvalí. Hoci to nemali v živote ľahké, nevzdávajú sa. Idú za svojím snom, chčú sa učiť, niečo v živote dokázať a zmeniť svet okolo seba. Plánujú zostať

v svojej krajine, rozvíjať ju, pomáhať biednym okolo seba.

Pred pár mesiacmi som bola v Afrike a s viacerými z nich som sa rozprávala. Upútala ma ich záujem o svet okolo seba. Nebola tam beznádej, stážovanie sa, hoci ich životné príbehy mi neraz vohnali slzy do očí. Stretla som sa s odhadlaním, chutou pustiť sa do nových vecí, s odvahou prekonávať prekážky a hlbokou vieriou v Boha. Neriešili seba, svoje zranenia, nepýtali sa „prečo práve ja?“ Jednoducho verili. V Jeho vernosť, lásku, pomoc, sprevádzanie.

Neviem, či si títo mladí ľudia dávajú pred-savzatia. Ak áno, sú zrejme odlišné od tých našich. Viem však, že potrebujú našu pomoc. Potrebujú si dokončiť vzdelanie a dávať ďalej to, čo sa naučili. Veria, že sa im to podarí. Podporite ich v tom. Modlite sa

za nich, za ich štúdium, peniaze na školu, za ľudí, s ktorími žijú a stretávajú sa. Ak chcete pomôcť finančným darom, môžete tak spraviť cez www.integra.sk.

Dakujem

Erika Kremská

integra

MALAWIKA
pomáham dečom v Afrike

Pomozte nejnuznějším dětem

...z dětského domova „Savar“ v Bangladéši. Prostřednictvím Nadace Mezinárodní potřeby můžete dát nové životní možnosti dětem z Bangladéše.

Nadace Mezinárodní potřeby podporuje vzdělání a duchovní péči pro stovky dětí v pěti chudých zemích světa (Dálková adopce PLUS[®]). V ČR díky dárcům podporuje křesťanské lektory přednášející na českých školách na důležitá životní téma (program Zdravá mládež).

Jedním z projektů, do nichž se může kdokoliv zapojit finančně, je podpora vzdělání dětí v Bangladéši. Pojďte se s námi na chvíli podívat do jedné z nejchudších zemí světa. Bangladéš patří mezi nejlidnatější a nejchudší země světa. Vesnické oblasti jsou zaměřené na zemědělství a celá země trpí

takřka každý rok záplavami. V Bangladéši je odhadem 19 milionů dětí ve školním věku a 3 miliony z nich se nedostanou do škol. Celkem asi 4 miliony dětí tvrdě pracují, aby se mohly každý den najít. Podle studie UNICEF z roku 2009 zde žije více než 3,5 milionu sirotků či opuštěných dětí v extrémní nouzi.

Křesťanská organizace International Needs (IN) provozuje dívčí dětský domov „Savar“ v Dháce, hlavním městě Bangladéše. Žijí zde dívky, které sem přišly z prostředí extrémní chudoby, života bez rodiny na ulici či těžké práce. Mnoho dětí je z rodin, které konvertovaly od islámu ke křesťanství. Takové rodiny se dostávají do velkých potíží – rodiče obvykle okamžitě přicházejí o práci a pak nejsou schopni se o své dítě

ní, oblečení, jídlo, zdravotní péči i kvalitní vzdělání. Při domově funguje základní a střední škola a malé koleje pro vysokoško-

postarat. Děti v domově žijí ve velmi prostých podmínkách, ale mají zajištěny veškeré potřeby, laskavou péči, bezpečné ubytová-

láky. Škola až do 10. třídy je součástí domova. Poté mohou děti studovat na jiných školách a dál bydlí v dětském domově.

Dětský domov má křesťanský charakter a děti zde dostávají příležitost, aby se přirozeně seznámily s křesťanskými hodnotami. Většina dětí opouští domov po dosažení dospělosti jako aktivní křesťané. Veškerá pomoc IN je možná jen díky podpoře dárců. Dětem se tyto programy líbí a také veřejnost přijímá práci IN přátelsky, přestože převážná část obyvatelstva Bangladéše vyznává islám. Praktická pomoc a lásku zde překonávají náboženské rozporu.

Na jaře 2016 tento projekt navštívil výkonný ředitel NMP, Mgr. Petr Horáček. Reportáz z jeho cesty včetně návštěvy tohoto dětského domova můžete shlédnout na www.mezinarodni-potreby.cz/kde-pomahame/projekty-v-zahraniici/vice-o-bangladesi/detsky-domov-savar.

Nyní je možné tyto nejchudší dívky z dětského domova „Savar“ podpořit prostřednictvím NMP i z České republiky, a to v rámci programu Dálková adopce PLUS®. K pravidelné finanční podpoře vámi vybrané dívky, která čeká na své dárce, se můžete přihlásit na webových stránkách [www.mezinarodni-potreby.cz/dalkova-adopce/deti-k-dalkove-adopci/ohrozene-deti-z-detskeho-domova-v-bangladesi](http://mezinarodni-potreby.cz/dalkova-adopce/deti-k-dalkove-adopci/ohrozene-deti-z-detskeho-domova-v-bangladesi). Dárci přispívají na život jednoho konkrétního dítěte v domově a na oplátku od NMP několikrát ročně dostávají pravidelné zprávy o dítěti. Projekty jako je tento, mají doopravdy smysl. Bez vzdělání se chudí lidé z chudoby dostanou jen těžko. A ty nejchudší děti se bez pomoci nedostanou ani z ulice či z každodenní chudiny, aby se vůbec mohly najít. Dívka, která domovem prošla, vypráví: „Když mi bylo pět let, můj otec velmi vážně onemocněl. Mám ještě sestru a bratra. Naše matka byla v té situaci bezmocná, nedokázala nás uživit. Byla to opravdu hrozná doba. Proto jsem byla přijata do dětského domova Savar pro sirotky a chudé děti. V domově bylo asi 200 dětí – sirotků nebo dětí z velmi chudých rodin. Bylo tam jídlo,

ubytování, možnost vzdělávání. Mohla jsem tam být úplně zadarmo! Všichni pracovníci domova nás vychovávali a věnovali nám spoustu námahy a laskavé péče. Díky tomu jsme se tam cítili jako doma. Učitelé nám také říkali o Bohu. V dětském domově jsme vyrostli v kázni a dobré péči. Díky tomu se z nás mohli stát úspěšní lidé, kteří budou přinášet dobré věci svému okolí.“

V rámci programu Dálková adopce PLUS® je také možné podporovat ve vzdělání další děti, a to v Bangladési, Nepálu, Indii, na Filipínách a v Ugandě.

Nadace Mezinárodní potřeby je nezisková organizace, která byla založena v roce 1995. Jejím posláním je podpora neziskových projektů s křesťanským kořenem v ČR i v zahraničí.

Významným projektem NMP přímo v České republice je program „Zdravá mládež“, podpora přednáškové činnosti na českých školách – přednášky se týkají etických témat. Lektoři jsou z křesťanských neziskových organizací a ročně zasahují životy desetiitisíců mladých lidí v naší vlastní zemi. Více najdete na www.mezinarodni-potreby.cz.

Mgr. Petr Horáček
výkonný ředitel
Nadace Mezinárodní potřeby

Můžete pomoci alespoň jednomu

Křesťané mění životy muslimů v jedné z nejchudších zemí světa

Dětem v Bangladési můžete pomoci i vy.

Váše dary dají dítěti nové možnosti:

- chodit do křesťanské školy,
- slyšet evangelium,
- ve škole dostanou hlavní jídlo zdarma.

Podpořte dítě z chudé rodiny ze slumu v docházce do školy.

Podpořte dítě v křesťanském dětském domově Savar – naděje pro děti, které by jinak musely tvrdě pracovat, aby se mohly každý den najít.

Většina dětí opouští domov po dosažení dospělosti jako aktivní křestané.

Podporujte konkrétní dítě a sledujte jeho vývoj: čtyřikrát za rok dostanete zprávu o dítěti.

Nadace Mezinárodní potřeby

Vinohradská 909,

560 02 Česká Třebová

e-mail: nadace@mezinarodni-potreby.cz

www.dalkova-adopce.cz

Príbeh jednej fotografie - dvojica

Táto fotografia vznikala asi pred štvrtstoročím v Rakúsku, keď som bol na biblickom seminári v Heiligenkreuzi. Pri prechádzke v okolí ma upútali kompozične dve dvojice. Dva stromy a dva kone. Mal som vo vrecku maličký kompakt na kinofilm (MINOX), a tieto dvojice som si zvečnil. Fotografia potom na dlhé obdobie zapadla do archív. Až nedávno pri skenovaní som ju objavil a znova ma zaujala, ale tentoraz úplne v inom kontexte. Počas prípravovania fotokurzov pri hľadaní vhodných fotografií som mnohé vnímal vo svetle Božieho Slova. Tieto dvojice ma priviedli na začiatok Biblie, kde si čítame o dvoch bratoch. O Kainovi a Ábelovi. Obaja rôznym spôsobom vnímal velkosť a slávu Hospodinovu. Boh dal ľoveku možnosť rozhodnúť sa. Adam a Eva sa rozhodli pre neposlušnosť, ale Ábel išiel cestou poslušnosti. Kain si vybral vlastnú cestu, ktorá ho priviedla až k bratovražde. Otázka poslúchať Boha sa tiahne ľudstvom až dodnes. Žiaľ, tak ako sa ľud Starej zmluvy neustále zmietal medzi poslušnosťou a neposlušnosťou voči Bohu, tak je to aj dnes. Dobre to vystihol Eliáš, keď na Karmeli prehovoril k ľudu: až dokedy

budete kultať na obe strany ? (1.Kr 18, 21).
Mali si zvoliť z dvoch možností len jednu.
Boha alebo Bála. Veľmi inšpirujúce je aj vyjadrenie Józua, ktorý predostrel pred Izraela možnosť rozhodnúť sa, komu budú slúžiť.
On však povedal: ...ale ja a môj dom budeme

slúžiť Hospodinovi (Joz 24, 15). Považujem to za veľkú milosť, keď sa sme slobodne rozhodnúť pre poslušnosť Pánovi Ježišovi a želám nám všetkým, aby sme boli verní v tomto rozhodnutí aj v nastávajúcom roku.

Vladimír Malý

...ako keď matka kŕmi a láska svoje deti. (1. Tes. 2, 7)
Pavel Makovník, Bratislava

Loď bola už mnoho honov od brehu a zmietali ňou vlny, pretože vietor fúkal proti nim. (Mat. 14, 24)
Andrejka McLean, Kanada

Lebo kde je tvor poklad, tam bude aj tvoje srdce. (Mat. 6, 21)
Andrejka McLean, Kanada

Fotografia a Biblia

Na základe iniciatívy brata Vladimíra Malého - prinášame výber fotografií inšpirovaných textami z Božieho slova. V tomto čísle predstavujeme výber z fotografií brata Makovního a jeho dcéry Andrejky...

Inzercia

Maľovanie interiérov kostolov,
obnova fasád a reštaurovanie.
Oprava a ladenie organov.
Pokrývanie kostolných striech a veží.
Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu
a dlhorocnú záruku. Kontakty:
Tel.: 035/659 31 39, 0905 389 162,
webové stránky: www.reart.eu

**Témata príštich vydání
Rozsévač/Rozsievač 2017:**

Číslo 2/2017 – Kresťan a medicína

Uzávierka 10. 12. 2016

Číslo 3/2017 – Kresťan a príroda

Uzávierka 10. 1. 2017

Číslo 4/2017 - Velká noc

Uzávierka 10. 2. 2017

Číslo 5/2017 - Kresťan a psychologie

Uzávierka 10. 3. 2017

Chlapec a policajt

Ako by som len opísal obraz, ktorý som videl pred pár mesiacmi a dodnes ho mám často pred očami? V tom čase som z neho bol veľmi šokovaný, a tak sa mi vryl hlboko do pamäti.

Nikdy som si na podobné výjavy úplne nezvykol, a ani si nikdy nechcem. Je ale prirodzené, že niektoré veci človeka časom otupia.

Na jednej z najrušnejších ulíc Káthmandu, ktorá sa nazýva Dilli Bazaar, sedí dieťa. Malý chlapec. Neviem, kolko môže mať rokov. Ako to ale zistíť? Keď sa ho aj spýtame, len zakrúti hlavou zľava doprava. S manželkou odhadujeme jeho vek asi na štyri roky. Sedí na tvrdom kartóne, asi jedenkrát jeden meter, v zaťažaných šatách, ktoré vyzerajú, akoby ich špinavé už vyrobili. Dve veci sú však isté, a to, že tieto šaty pri výrobe boli ešte čisté a zaiste sú aj jediným oblečením, ktoré chlapec má. Pred ním je malá plastová miska a v nej hodenej nejaké rupie. Kto ich tam však hodil? Ved každý, koho na ulici vidíme, dieta obchádza. Akoby nevedomky. Keby aspoň odvracali zrak, hned by som sa cítil

lepšie, lebo by ho aspoň registrovali, že na tej ulici sedí, že existuje, a tento po-hľad by im vadil.

Nedaleko od neho, ani nie dvadsať krov, policajt kontroluje, či sú skútre a ostatné motorky správne zaparkované. Je ich toľko, že skoro úplne zaprateli cestu. Niekedy, keď sa okolo nich snaží prejsť nejaké väčšie auto, vodič musí vystúpiť a motorky posunúť, aby sa mohol pohnúť ďalej. Manželka sa rozpráva s malým chlapčekom a dáva mu čistú vodu, žemľu a ošetrouje odreniny. Ja sa zatiaľ pozeraím dookola a sledujem, či niekterý z členov gangu, ktorí nás sledujú z diaľky a chlapca „vlastnia“, sa k nám nerozbehne a nezáčne vykrikovať, že prečo chlapcoví nedáme pokoj. Väčšinou im totiž „kazíme biznis“. Tentoraz ale prichádza ponaučenie o tom, ako to v Nepále chodí, z úplne iného zdroja. Pán policajt, ktorého doteraz zaujímali len parkujúce motorky, sa k nám vybral svižným krokom. Rázne si pýta moje papierne a zaujíma sa o to, kto sme a čo tam chceme. „Prečo nenecháte toho chlapca na pokoji?“ pýta sa.

Ja len neveriacky, krútiac hlavou, kladiem protiotázku: „A prečo vás ten chlapec až doteraz očividne vôbec nezaujímal?“ „Je to jeho karma, nechajte ho a chodte preč!“ kričí na nás policajt.

Ignorujúc policajta, ktorý to po čase aj tak vzdal, sme dokončili už teraz spoločne rozhovor s chlapcom a uistili ho, že zajtra prídeme znova.

Na druhý deň sme sa s Leenou ponáhľali hned po jej škole spoločne na miesto, kde sme chlapca včera videli. Chlapček tam už neboli. Nikdy viac.

*Článok bol uverejnený na blogu denníka SME.
Autor je misijným pracovníkom a Predsedom OZ Nádej pre deti Nepálu.*

Rozsévač...

Z poslední Rady zástupců sborů jsem odjížděla s pochroumanou hlavou. V mysli se mi vraceло odpolední jednání, ve kterém jakoby mi někdo vytrvale bušil Biblí do hlavy. Cesta do Prahy byla dlouhá. Abych v autě s bratřími zahnala chmury, pouštěli jsme si jazzovou hudbu, která nás doprovodila až domů.

Když jsme dojeli na Topolku (před náš sborový dům), ani se nám nechtělo z auta odcházet. Ještě na pár vteřin jsme mlčky seděli, abychom doposlouchali poslední skladbu. Vychutnávala jsem si tyto okamžíky do posledního tónu. Jak velmi může hudba ovlažit rozbalivou duši. Po rozloučení se s bratřími jsem si rychle doma připravila večeři, abych se mohla vrátit k dokončení rozdělaného kázání na neděli. Předtím jsem ještě vyslala k nebesům vroucí modlitbu, aby mi Pán Bůh po náročném dni dal sílu k oproštění se starostí a plné soustředění se na Něj a jeho poselství. Odpověď přišla okamžitě. Jen co jsem otevřela Písmo a začetla se do několika málo slov z 13. kapitoly Matouše o tom, jak Ježíš začal zástupům vyprávět v podobenstvích, zalil mě pocit nevýslovné radosti. Jaké blaho, jaká slast otevřít Písmo a číst o životě Ježíše Krista, toho, který je mým Pánem a autoritou, a od kterého se mám co učít, jak se svým vlastním životem nakládat. Uvědomovala jsem si, že tuto úžasnou radost, kdy se mrtvá litera Bible stává za působení Ducha Svatého pro mě živým Božím slovem, mi nikdo nemůže vzít.

Myšlenkou jsem záletla k odpolednímu jednání Rady zástupců sborů. „I když tam byla citována Bible mnohokrát, slovo Ježíšovo z evangelií tam téměř nepadlo.“ Vrátila jsem se zpět k textu z Matouše: „**On jim v podobenstvích vyprávěl o mnoha věcech. Řekl:** „Hle, vyšel rozsévač, aby rozséval. A jak rozséval, některá semena padla podél cesty, ...jiná na skalnatá místa... jiná zas do trnů... ještě jiná však padla na úrodnou půdu...“ (Mt 13, 3–9).

Pán Bůh je jako onen rozsévač, který doširoka rozhazuje zrna Boží lásky a milosti na své stvoření. On není nějakým omezeným bohem, který semínko po semínku opatrne zasévá pouze do „náboženský“ úrodné půdy, jak by si ho možná představoval ten, který zaměňuje své pochopení Bible za Bibli samotnou. Pán Bůh takto nejedná. On je naopak tím, který doslova plýtvá láskou. Bezstarostně ji rozhazuje jako rozsévač v onom podobenství. Pán Bůh rozšafně rozhazuje svou lásku všude a na každého, na bohatého i chudého, žebráka i zloděje, svatého i světáká, křesťana, muslima, nacistu nebo i ateistu, na kohokoliv. Není žádné místo tohoto světa Božího, které by zůstalo neoseté, kam by nedopadla Boží milost a láska. Bůh jí rozdává vrchovatě. Kamkoliv se podíváme, kamkoliv otočíme hlavu, můžeme zahlédnout stopy po Boží milosti. Můžeme spatřit signály a znamení jeho přítomnosti, náznaky naděje, náznaky nových možností. To jsou ona zrna nebeského království. Ale je to právě tento obraz Boží, který by nás měl inspirovat a který bychom měli napodobovat. To znamená chodit ve šlépějích rozsévače. Být těmi, kteří budou rozsévat zrna Boží lásky. Být těmi, kteří budou nadmíru štědrí v postojích k druhým, ke světu obecně, i ke svým sestrám a bratřím. I pro mě je to výzvou, výzvou rozsévat Boží lásku a milovat bratra, který by mi Biblí chtěl i hlavu rozrážet. Přiblížila se půlnoc a kázání jsem akorát stihla dokončit modlitbou Františka z Assisi:

„Pane, učň mne nástrojem svého pokoje: kde je nenávist, at' přináším lásku, kde je urážka, at' přináším odpusťení, kde je nesvornost, at' přináším jednotu, kde je onyl, at' přináším pravdu, kde je pochybnost, at' přináším víru, kde je zoufalství, at' přináším naději, kde je temnota, at' přináším světlo, kde je smutek, at' přináším radost. Pane, učň, at' nechci být tolík utěšován, jako spíše utěšovat, at' nechci být chápán, jako spíše chápát, at' nechci být milován, jako spíše milovat. Nebot je toto: kdo se dává, ten přijímá, kdo na sebe zapomíná, ten je nalézán, kdo odpouští, tomu je odpuštěno, kdo umírá, ten povstává k věčnému životu. Amen.“

Lydie Kučová

„Bohatým v tomto veku prikazuj, aby neboli namyslení a neskladali nádej v neisté bohatstvo, ale v Boha, ktorý nás štedro zabezpečuje všetkým, čo potrebujeme. Prikazuj im, aby konali dobro, aby boli bohatí na dobré skutky, boli štedrí a vedeli sa rozdeliť s inými. Tak si budú zhromažďovať poklad ako istý základ do budúcnosti, aby dosiahli skutočný život“

(1 Tim 6, 17-19)